

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Zdrobiți orânduirea cea crudă și nedreaptă, ce lumea o împarte în mizeri și bogați!

Nr. 8 (43) August 2015 • Publicație lunară de orientare pro-comunistă • Exemplar gratuit

ISSN 2359-7798

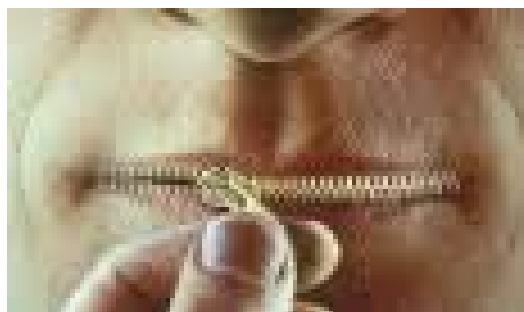
ISSN-L 2359-7798

Politic • Economic • Social • Editorial • Extern • Sport

**LEGEA 217 / 2015: ISTORIA SE REPETĂ
SAU EȘECUL CLASEI POLITICE POSTDECEMBRISTE**

Președintele tuturor celor care „și-au luat țara înapoi”, domnul Klaus Werner Iohannis, a promulgat miercuri 22 iulie „*Legea nr. 217 / 2015 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 31 / 2002 privind interzicerea organizațiilor și simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob și a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii*”, apărută ulterior și în Monitorul Oficial, Partea I nr. 558 din 27.07.2015. Legea, inițiată de parlamentarii liberali Crin Antonescu, Andrei Dominic Gerea și Adrian George Scutaru, modifică titlul vechiului act normativ, care devine „*ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ privind interzicerea organizațiilor, simbolurilor și faptelor cu caracter fascist, legionar, rasist sau xenofob și a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni de genocid contra umanității și de crime de război*”.

La o primă analiză a diferențelor dintre cele două denumiri, am constatat, pe lângă elementele de noutate introduse de titlul final, și o mică omisiune: absența virgulei între sintagmele „*infracțiuni de genocid*” și „*contra umanității*”, omisiune repetată fără excepție

în întregul text al noii legi. Nu am pregătire și experiență juridică pentru a stabili dacă această omisiune are și rol de a închide sau deschide

(continuare în pag. 2)

După decembrie '89 s-au emis tot felul de comentarii despre actul de la 23 August 1944. S-a repetat până la saturație că socialismul a fost adus în România de tancurile sovietice. Se trece însă sub tăcere că și în Austria a intrat

**ADEVĂRAȚII AUTORI AI ACTULUI
DE LA 23 AUGUST 1944**

vieți omenesti și 30% din averea națională a țării, aceste sacrificii au creat condiții optime pentru instaurarea regimului comunist în România. Dar a fost nevoie de un partid comunist suficient de puternic, care să înlățească actul de la 23 August și să preia puterea. Instaurarea regimului comunist a fost încununarea luptei pline de abnegație a **Partidului Comunist Român**, a eroicei generații de ilegaliști, dintre care mulți au mers până la sacrificiul vieții.

Doresc să dedic acest articol memoriei ilegaliștilor din Arad, despre care s-a vorbit prea puțin chiar și în anii socialismului, iar azi au fost cu desăvârșire uitați.

Aradul a fost încă de la sfârșitul secolului XIX

(continuare în pag. 7)

SOCIETATEA SOCIALISTĂ

Este societatea omului nou, a omului onest și drept, în care sărăcia nu poate să existe.

Cuprins:

1. Legea 217 / 2015: istoria se repetă sau eșecul clasei politice postdecembriste..... pag.1
2. Adevărații autori ai actului de la 23 August 1944..... pag.1
3. Cu dragoste și recunoștință .. pag.3
4. Din crimele capitalismului - 313 sentințe de condamnare la moarte ... pag.4
5. Crimele capitalismului văzute de un om de rând..... pag.5
6. Frumoasa poveste a unui imn de stat și realitatea cruntă a prezentului . pag.6
7. Să nu ne pierdem simțul umorului . pag.9
8. Belarus și România după cinci cincinale..... pag.10
9. Trebuie să organizăm masele împotriva dictaturii auto-susținute a capitalului financiar internațional ... pag.11
10. Mașina de ucis..... pag.13
11. Gheorghe Glodeanu, simbolul comunist al județului Ialomița pag.15
12. In Memoriam..... pag.16

Armata Sovietică, dar nu a fost instaurat un regim comunist. Este adevărat că imensele sacrificii ale poporului sovietic victorios, care în al doilea război mondial a pierdut peste 20 de milioane de

(continuare din pag. 1)

anumite „portife avocațești” sau dacă este doar rezultatul lacunelor de ortografie și punctuație ale inițiatorilor actului normativ, deși îmi este greu să accept că omisiunea a putut trece neobservată de atâtea „comitete și comiții” – vorba lui Caragiale! – pe care le presupune derularea procedurii legislative... Cert este că în **Codul Penal** al României formula „genocid contra umanității” nu este întâlnită, cele două infracțiuni fiind tratate separat de articolele **438 (genocidul)** și **439 (infracțiuni contra umanității)**.

Spre exemplu, **Art. 438, alin. 1, litera c, Cod Penal**, stipulează că prin **genocid** se înțelege „săvârșirea, în scopul de a distruge, în întregime sau în parte, un grup național... prin supunerea grupului la condiții de existență de natură să ducă la distrugerea fizică, totală sau parțială, a acestuia”. La rândul său, **Art. 439, alin. 1, litera b, Cod Penal** arată că prin **infracțiune contra umanității** se înțelege „săvârșirea, în cadrul unui atac generalizat sau sistematic, lansat împotriva unei populații civile, a uneia dintre următoarele fapte ... supunerea unei populații sau părți a acesteia, în scopul de a o distruge în tot sau în parte, la condiții de viață menite să determine distrugerea fizică, totală sau parțială, a acesteia”.

Citind conținutul acestor două articole (distincte!) ale **Codului Penal**, în mod cu totul involuntar mi s-a conturat în minte încadrarea juridică a rechizitoriului imputabil întregii clase politice postdecembriste, indiferent de partidele sau coalițiile care s-au succedat la cârma acestei țări: demantelarea industriei Republicii Socialiste România, desființarea cooperativelor agricole de producție (CAP), întreprinderilor agricole de stat (IAS), stațiilor pentru mecanizarea agriculturii (SMA), sistemelor de irigații, complexelor și fermelor zootehnice; alungarea a milioane de români în afara granițelor țării, prin pauperizare și șomaj, și dramele familiale adiacente; precaritatea sistemului de sănătate și de învățământ; anihilarea sistemului de apărare prin reducerea drastică a personalului și a tehnicii de luptă etc.

Revenind la noua **Lege 217 / 2015**, trebuie precizat că ea nu are nici o legătură cu actuala clasă politică și cu situația economică românească pe care a „făurit-o” timp de peste 25 de ani. Jubilând, Andrei Muraru, fost președinte executiv al „**Institutului de Investigare a Crimelor Comunismului și Memoria Exilului Românesc**” („**IICMER**”) și actual consilier prezidențial pentru relații cu autoritățile publice și societatea civilă, i-a asigurată pe români că legea, care prevede

că „*fapta persoanei de a promova, în public, cultul persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni de genocid contra umanității și de crime de război ... se pedepsește cu închisoarea de la 3 luni la 3 ani și interzicerea unor drepturi*”, vizează în principal interzicerea cultului fostului președinte al Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu, condamnat pentru genocid (peste 60.000 de victime...) de „**Tribunalul Militar Excepțional**” constituit *ad-hoc* pe 25 decembrie 1989. Neclaritățile și controversalele nu au întârziat să apară. Potrivit **wikipedia** capetele de acuzare din procesul soților Nicolae și Elena Ceaușescu „...*n-au fost dovedite, ci doar numite de acuzaatori împreună cu menționarea descrierilor făcute de presă ale unor infracțiuni atribuite de jurnaliști ... avocații impuși cuplului i-au acuzat în loc să-i apere ... sentința de condamnare la moarte a fost pronunțată la ora 14:45 și deși verdictul admitea recurs, a fost executată cinci minute mai târziu ... acuzația de genocid nu a fost probată nici până acum...*” (https://ro.wikipedia.org/wiki/Procesul_%C8%99i_execu%C8%9Bia_so%C8%9Bilor_Ceau%C8%99escu).

În legătură cu acele evenimente și împrejurări, nu poate fi uitat faptul că acela care a rostit sentința, președintele completului de judecată, colonelul de justiție Gică Popa, la numai trei luni de la execuția cuplului Nicolae și Elena Ceaușescu, sub insuportabila povară a conștiinței și-a pecetluit soarta în mod identic: la 1 martie 1990 s-a împușcat în cap cu arma din dotare. Fusese avansat la gradul de general-maior...

Alte voci avizate decretează că, din moment ce procesul soților Ceaușescu nu a fost rejudecat, sentința „**Tribunalului Militar Excepțional**” din 25 decembrie 1989 rămâne valabilă și trebuie să se țină cont de ea. Ca atare, semnatarul acestui articol riscă pedeapsa cu închisoarea între 3 luni și 3 ani pentru faptul că într-un paragraf anterior a menționat o parte din realizările României socialiste, avându-l ca președinte pe Nicolae Ceaușescu, realizări distruse apoi sub conducerea guvernelor postdecembriste. Dar istoria, sau numai o parte a ei, poate fi ștersă cel mult din manualele oferite tinerelor generații. Metroul bucureștean, Transfăgărașanul, Canalul Dunăre-Marea Neagră, Hidrocentrala „Porțile de Fier”, Casa Poporului, milioanele de apartamente date în folosință și multe altele, rămân tot atâtea mărturii care datează dinainte de decembrie 1989.

Apoi, ce se înțelege prin cultul personalității și ce înseamnă a-l promova? Tot **wikipedia** ne lămurește că expresia îi aparține lui Nikita Hrușciiov, fost conducător al Uniunii Sovietice, și că „*definește venerarea*

excesivă a unui singur conducător aflat încă în viață” (https://ro.wikipedia.org/wiki/Cultul_personalit%C4%83%C8%9Bii). Raportând **Legea 217 / 2015** la această definiție, oricine poate obiecta că Nicolae Ceaușescu nu se mai află în viață, ci se odihnește (sau se răsuțește-n mormânt...) de mai bine de 25 de ani!

La rândul său, **Dicționarul explicativ al limbii române (DEX)** definește cultul personalității drept „*divinizarea reprezentanților puterii bisericești și laici, sacralizarea acestei puteri*” (<https://dexonline.ro/definitie/personalitate>). Dar cine a afirmat vreodată că Nicolae Ceaușescu a fost un zeu?

Ca om care a trăit și în vremea lui Nicolae Ceaușescu, nu pot tăgădui realizările înfăptuite în acea perioadă, nici faptul că am asistat neputincios la distrugerea lor începând cu anul 1990. Dar, în același timp, nu pot afirma că el nu a făcut și greșeli, care l-au costat viața într-un final. Personal, consider că Nicolae Ceaușescu a făcut două greșeli capitale, prima fiind aceea că s-a lăsat înconjurat de lingușitori oportuniști, care l-au rupt de realitatea din popor. După evenimentele din decembrie '89, din adulatori aceștia au devenit cei mai înfocați „anticeaușiști” și anticomuniști.

A doua greșală capitală a lui Nicolae Ceaușescu a fost aceea că nu s-a retras la timp din funcțiile de secretar general al Partidului Comunist Român și președinte al Republicii Socialiste România. Se creaseră, de asemenea, două aspecte care îi incumbau aceasta decizie cardinală: pe de o parte vârsta înaintată și problemele de sănătate, iar pe de altă parte erodarea credibilității, specifică oricărei persoane aflată într-o funcție de conducere, în mod direct proporțional cu vechimea deținută. Pentru Nicolae Ceaușescu această erodare se amplificase exponențial în ultimii 7-8 ani, din cauza austerității impuse poporului român în scopul achitării datoriei externe, care altminteri ar fi crescut și mai mult prin acumularea dobânzilor.

În anul 1989 exista o stare de nemulțumire cvasigeneralizată în rândul populației și parcă și în aer se simțea plutind nevoia unei schimbări. La Plenara Comitetului Central al Partidului Comunist Român din 12 aprilie 1989, Nicolae Ceaușescu anunța lichidarea datoriei externe a României rostind următoarele cuvinte, care nu vor putea fi șterse niciodată din istorie: „*România nu mai plătește tribut nimănui!*”. Dacă discursul său ar fi continuat în maniera: „*Misiunea mea se oprește aici. Celor care mă vor urma le revine sarcina să păstreze și să dezvolte în continuare țara...*”, Nicolae Ceaușescu ar fi avut parte de o retragere pe drept cuvânt APOTEOTICĂ!

➔

←

În felul acesta ar fi evitat tragicul deznodământ din 25 decembrie 1989, s-ar fi bucurat de o bătrânețe liniștită și ar fi putut veghea, de pe poziție critică sau laudativă, asupra modului în care succesorii săi ar fi gestionat în continuare destinele țării. Și poate că astăzi nu am fi fost din nou sufocați de datorii externe...

Lucrurile s-au întâmplat însă așa cum s-au întâmplat, și nu mai pot fi schimbate. Astăzi, după 25 de ani, **Legea 217/2015** atârână ca o *sabie a lui Damocles* deasupra capetelor celor care își amintesc de Nicolae Ceaușescu. Însă, dincolo de prescripțiile punitive ale noii legi, se conturează și implicațiile juridice, istorice și psihosociale pe care le naște.

Sub raport juridic, **Legea 217 / 2015** contravine evident unor drepturi garantate de **Constituția României: libertatea conștiinței (Art. 29, alin. 1: libertatea gândirii și a opiniilor, precum și libertatea credințelor religioase nu pot fi îngrădite sub nici o formă) și libertatea de exprimare (Art. 30, alin. 1: libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau prin alte mijloace de comunicare în public, sunt inviolabile; alin. 2: cenzura de orice fel este interzisă).**

Din punctul de vedere al istoriei, **Legea 217 / 2015** vine după 25 de ani în care s-a vorbit numai despre deținuții politici din

închisorile comuniste. S-a trecut sub tăcere faptul că, înaintea acestora, deținuți politici au fost tocmai comuniștii, în urma interzicerii Partidului Comunist din România (PCdR) de către guvernul liberal condus de Ionel I.C. Brătianu, în anul 1924. Dar oare aceia, care în zilele noastre, riscă să fie trimiși după gratii de **Legea 217 / 2015**, pentru convingerile lor, nu ar fi tot niște deținuți politici, cu toate că după 1989 s-a tot afirmat că erorile istoriei nu vor mai fi repetate? Noua lege indică faptul că succesiunea nu s-a încheiat, și nimeni nu știe dacă se va încheia vreodată... Un aspect tragicomic demn de consemnat este faptul că în ziua de vineri, 24 iulie 2015, Alexandru Vișinescu, fostul comandant al Penitenciarului Râmnicu Sărat în perioada 1956-1963, a fost condamnat la 20 de ani de închisoare pentru persecutarea deținuților politici. Adică exact în termenul cuprins între promulgarea **Legii 217 / 2015** și publicarea ei în Monitorul Oficial!

Dar cel mai mare impact pe care **Legea 217 / 2015** se pare că îl va avea, vizează dimensiunea psihosocială a vieții cotidiene. Ca om care în perioada studiilor universitare a manifestat o predilecție aparte pentru psihologia socială, a grupurilor, prognozez că legea va avea în timp un efect contrar celui scontat, pe fondul nemulțumirii tot mai accentuate a maselor largi (nu a elitelor!) față de prestația clasei politice și în absența

oricărui semn de reviriment al situației socio-economice actuale. În aceste condiții date, descărcarea agresivității și a frustrărilor oamenilor pe cale verbală, inclusiv prin intermediul rețelelor de socializare, reprezintă un mijloc inofensiv de reducere a tensiunilor emoționale acumulate prin mânie și ură, reducând astfel probabilitatea manifestării animozităților sociale. Închizând aceste veritabile „supape de defulare”, **Legea 217 / 2015** nu va avea ca rezultat eliminarea tensiunilor sociale, ci amplificarea lor latentă.

Discuții, explicații și controverse vor exista, îndubitabil, și în continuare. Însă, dincolo de toate aspectele, neclaritățile și implicațiile pe care noua lege le comportă, se poate afirma cu precizie axiomatică faptul că dacă, după evenimentele din decembrie 1989, România ar fi înaintat pe calea bunăstării și a progresului și nu către sărăcie, șomaj și flagrante inechități sociale, astăzi numele lui Nicolae Ceaușescu ar fi fost doar un simplu reper în Cartea Istoriei, care s-ar fi estompat tot mai mult cu scurgerea timpului. Că lucrurile nu se prezintă astfel, ridică mari semne de întrebare în legătură cu „momentul decembrie '89” și cu cei 25 de ani de „democrație” care au urmat. Privită în această lumină, oportunitatea adoptării **Legii 217 / 2015** confirmă eșecul clasei politice postdecembriste.

Alexandru Voicu

CU DRAGOSTE ȘI RECUNOȘTINȚĂ

Ziua se scurgea ca un șarpe leneș spre Zore de vârf. Sosise corespondența. Zeci și zeci de hârtii, adrese, cereri, câteva scrisori. Printre ele o misivă aparent banală, scrisă cu o grafie tremurată. Locotenent-colonelul Sergiu Borșa, șeful formațiunii evidența populației de la Miliția Municipiului Târgu Mureș, se apucă de citit. Epistola recent sosită era expediată din satul Căianu, județul Cluj. Semnatarul ei: Ioan Nemeș.

Locotenent-colonelul Borșa prinse să o mai citească o dată. În fraze de o simplitate dezarmantă, cu un discurs clar, precis, erau rediate scene ieșite din comun, din tinerețea expeditorului, rostogolite prin crâncenul jar al încăleșărilor oarbe de odinioară. „În luna septembrie a anului 1944, am luat parte la luptele din Poiana Aiudului... Eram în plutonul comandat de sublocotenentul Dumitru Petreanu, îndeplinind funcția de agent de legătură. Forțele dușmane erau mult mai numeroase și mai bine dotate. După ultimul atac, din întregul nostru pluton, am mai rămas în viață doar patru. Eu am fost împușcat, fiind

luat în spate de bravul meu comandant, care m-a scos de sub tirul artileriei și al brandurilor. M-a dus până ce sîngele meu i-a curs pe spate, în jos, de i s-au umplut cizmele, dar nu m-a abandonat. Eu l-am rugat să mă împuște, să nu rămîn viu în mîinile dușmanului, dar sublocotenentul

a refuzat categoric. M-a dus pînă la postul de prim ajutor sau ambulanță, nu mai știu ce era, pentru că îmi pierdusem cunoștința. Ca

prin vis îmi amintesc că l-am auzit rugîndu-se de un sanitar să mă expedieze repede, că sunt foarte grav rănit. Am ajuns la Spitalul de Campanie din Alba Iulia. Am stat la pat un an de zile. Apoi, am fost transferat la Spitalul Militar din Cluj. În tot acest timp, am suferit patru intervenții chirurgicale, însă rana nu s-a închis definitiv. Sufăr și astăzi de pe urma ei. Din anul 1944 și până în prezent, nu am știut nimic despre tovarășul Dumitru Petreanu, salvatorul vieții mele. Dar, din întîmplare, mi-a căzut în mînă un articol din „Viața studentească”, în care tovarășul căpitan în rezervă Dumitru Petreanu-Mureș povestea din amintirile sale de război. Acolo a arătat cum am fost decimați în septembrie 1944, cum am fost rănit eu și cum m-a dus el în spate etc. Insistent vă rog să binevoiti a cerceta și a-mi comunica adresa exactă a lui Dumitru Petreanu, din Târgu Mureș. Acolo locuieste? Mai trăiește?...”

Emoția îl marcaseră pe locotenent-colonelul Sergiu Borșa. Gîndi: „Oare câți oameni cu numele de Dumitru Petreanu or locui în Târgu Mureș?” Porni de îndată la treabă. Se întreprind verificările necesare. Apoi, datele exacte i se comunică petentului. După cîteva zile, invalidul de

➔

←
război Ioan Nemeș, împreună cu un fiu și cumnata sa au trecut, cu emoție, pragul casei eroului Dumitru Petreanu-Mureș. Aflați față în față, oaspetele a raportat scurt, militarmente: „Să trăiți, dom' sublocotenent, sunt soldatul Ioan Nemeș...” după care un șuvoi de lacrimi îi năpădiră ochii. Urmă o îmbrățișare, ca după o viață de așteptare ce nu se mai sfârșea. „Tu ești, Ioane?! Tu ești cu adevărat?”

De față la emoționanta întâlnire era și locotenent-colonelul Borșa, care încerca sentimentul datoriei împlinite. Petreanu începu să vorbească: „Deși în viață am avut parte de multe situații limită, de momente crâncene, această întâlnire, incredibilă, este, pentru mine, cea mai încărcată de emoție și de neliniști. Cît privește momentul Poiana Aiuului, ce să vă zic... Eram tînăr, aveam doar 21 de ani. În vară, am devenit sublocotenent – promoția 1944 – și am ajuns direct pe front, în mijlocul unor lupte năprasnice. Eram comandant de pluton. Ioan Nemeș era un ostaș cu calități deosebite – nu oricine

putea îndeplini funcția de agent de legătură. Înceștarea era cumplită: artileria și tancurile dușmane ne măcinau fără răgaz, iar ostașii noștri luptau cu vitejie. Peste tot numai flăcări, fum, explozii ucigătoare, și oameni, oameni schilodiți, mutilați. Să nu uităm: raportul de forțe cu trupele germano-horthyste era de unul la șase! Văzînd că din efectivul pus sub comanda mea au rămas doar patru oameni și că exista pericolul să fim încercuiți, i-am ordonat lui Nemeș să se strecoare pînă la comandantul batalionului și să-i raporteze situația noastră. Centrala telefonică fusese distrusă, iar telefoniștii muriseră cu toții. După puțin timp, Nemeș s-a întors, ciuruit de schije. La numai cîteva metri de mine s-a prăbușit. Sub ochii mei fusese împușcat din spate. Totuși trăia... Mi-a comunicat ordinul de retragere. L-am întrebat dacă își poate ține mâinile bine încleștate și el a răspuns afirmativ. L-am luat în spate și am început să mă retrag. În timp ce mă furișam cu el, aud din spate, în limba germană: Prindeți-l, că-i ofițer! Mă recunoscuseră. M-am întors, cu Nemeș în

spate. Am tras o rafală de automat, culcând pe cîteva dintre urmăritori. Nemeș respira din ce în ce mai greu. L-am așezat jos. Horcăia. L-am descheiat uniformă înroșită de sînge: glonțul îi străpunsese complet pieptul, în partea dreaptă. Am rupt cămașa de pe mine, i-am astupat gaura din dreptul plămînilui, apoi l-am bandajat, tot cu o bucată din cămașă. L-am depus la primul punct sanitar, eu continuînd lupta. Apoi eu am luptat în Ungaria, în Tatra, la Luceneț, la Pîlin, numai și numai în linia întii...”

Cei doi bărbați, pensionari de-acum, s-au îmbrățișat încă o dată și apoi brațele lor au încercuit, cu dragoste și recunoștință, pe locotenent-colonelul Sergiu Borșa, cel care i-a ajutat să se revadă după 41 de ani...

Theodor Răpan

(Articol apărut în revista „Pentru Patrie” Nr. 458 / Iunie 1986, editată de Ministerul de Interne al Republicii Socialiste România)

DIN CRIMELE CAPITALISMULUI - 313 SENTINȚE DE CONDAMNARE LA MOARTE

Stimată redacție,

Vă transmit prin această scrisoare două documentare sinteză asupra a două aspecte privindu-i pe comuniști înainte de 23 august 1944. Unul se referă succint la reprimarea comuniștilor și antifasciștilor în perioada dictaturii antonesciene, iar celălalt la componența numerică a Partidului Comunist din România (PCdR) în anul 1940. Sper ca cititorii să se convingă de condițiile în care activau comuniștii în acea perioadă, riscurile la care se angajau și consecințele luptei lor politice pentru dezrobire națională și socială. Primul material poate fi considerat o mică parte a crimelor capitalismului în România.

Matei Dăuceanu, Tulcea

313 SENTINȚE DE CONDAMNARE LA MOARTE

Potrivit datelor statistice centralizate, în perioada anilor 1940-1944, exceptând partea de nord a Transilvaniei:

- au fost internați în lagăre un număr de 5.463 de comuniști și militanți antifasciști

- au fost anchetați și judecați pentru activitate politică contra regimului de dictatură militară 10.566 de cetățeni, care au obținut: 313 sentințe de condamnare la moarte, 277 condamnări la muncă silnică pe

viață, iar ceilalți, în majoritate, condamnări pe diverse teme, totalizînd un număr de 22.173 de ani de închisoare.

Dintre cei condamnați la moarte, au fost executate un număr de 72 de persoane, iar asasinați de organele respresive în timpul anchetei, sub diferite pretexte (fuga de sub escortă etc.), fără a fi judecați și condamnați în mod oficial, un număr de 22.

Au fost internați în lagăre de concentrare

și tabere de muncă aproximativ 20.000 de români. Au fost trimiși la muncă forțată în Germania peste 135.000 de evrei din România.

Sursa: Arhiva I.S.I.S.P., Fondul Nr. 15, Dosarul Nr. 440, Vol. I, f. 1-13

COMPONENȚA NUMERICĂ A P.C.R. PE REGIUNI LA DATA DE 08.07.1940

Someș (Cluj) – 360 membri
 Timiș – 180 membri
 Mureș – 240 membri
 Ploiești-Brașov – 160 membri
 Oltenia – 170 membri
 Dobrogea – 260 membri
 Dunărea de Jos – 90 membri
 Moldova – 250 membri
 Bucovina – 380 membri
 București – 440 membri
 Studenți – 280 membri
 Concentrați – 1.200 membri
 * Cu munci în U.T.C. – 200 membri
Total – 4.210 membri

Se scad sub ocupația U.R.S.S.:
 Basarabia – 320 membri
 Bucovina – 330 membri
 Repatriați din România – 300 membri
Total – 950 membri

Rămăși în România – 3.260 membri

Notă: Organizația județeană a P.C.R. Tulcea, la data de 31.12.1945, avea un efectiv de 4.878 membri la un număr de 73 de organizații de partid, din care 20 în orașul Tulcea.

Capitalismul este cea mai nedreaptă corânduire socială, el se bazează pe forța banului (pe capital), el calcă pe cadavre pentru a-și îndeplini țelul – profitul cât mai mare cu forță de muncă pe cât mai puțină și cu cheltuieli pentru forța de muncă pe cât mai mici și uneori deloc.

Una din cele mai odioase crime ale capitalismului românesc se produce în anul 1907, în timpul Răscoalei țăranilor împotriva boierilor, pentru o bucată de pământ și împotriva sărăciei lucie în care trăiau țăranii, în contrast cu viața de huzur pe care o duceau boierii.

La aceste cerințe ale țăranilor, boierii au răspuns cu Armata, care a tras în țărani inclusiv cu tunul, omorând peste 11.000 dintre cei care s-au apărat cu trupurile goale sau cu furci și topoare. Țăranii care nu au fost omorâți, au fost trimiși în închisori, cu ani grei de pușcărie, unde au fost schingiuiți și bătuți.

Altă crimă a capitalismului românesc se produce în timpul Grevei minerilor de la Lupeni, din anul 1929. Minerii cereau îmbunătățirea condițiilor de muncă, reducerea programului de lucru și mărirea salariilor. Aceste cerințe ale minerilor au fost „rezolvate” cu forța, omorând foarte mulți dintre ei.

Un alt moment istoric important a fost în anul 1933, când au avut loc Grevele muncitorilor ceferiști de la Atelierele Grivița din București și Grevele petroliștilor. Muncitorii erau exploatați, programul de lucru nu era de 8 ore pe zi, condițiile de muncă grele, uneori inumane, salariile erau mici în raport cu prețurile de la acea vreme. Patronii au răspuns aducând jandarmii, care au împușcat muncitorii lipsiți de orice mijloc de apărare. Printre cei împușcați s-a aflat și comunistul Vasile Roaită, care a anunțat greva trăgând sirena din ateliere.

Un adevărat GENOCID asupra poporului român este cazul EMIGRANȚILOR ROMÂNI după lovitura de stat din decembrie 1989, când

peste 3 milioane de români au fost nevoiți să își părăsească țara, în căutarea unui loc de muncă, generând numeroase drame familiale și un stress teribil. Mulți dintre cei plecați lucrează ca slugi pe diferite plantații (câpșuni, roșii etc.) în timp ce noi avem peste un milion de hectare de teren arabil nelucrat de 25 de ani, cresc pe el bălării-buruieni. Cultivăm buruieni și vom mânca tot buruieni... Alții lucrează în industrie sau

CRIMELE CAPITALISMULUI VĂZUTE DE UN OM DE RÂND

în construcții, dezvoltând economia altor țări, în timp ce la noi industria a fost distrusă deliberat. Multe femei îngrijesc de bătrânii străinilor, în Italia, Spania, Franța, Germania etc., în timp ce părinții lor stau în România fără nici un ajutor la bătrânețe, nu are cine să le dea o cană cu apă, sunt singuri, fără ajutor, și singurătatea este cea mai grea povară. Copiii au rămas în țară, fără nici o educație, unii în sprijinul bunicilor, dar dragostea de mamă sau de tată nu o poate suplini nimeni.

Numai în județul Dolj sunt 1.700 de copii fără unul sau ambii părinți. Avem de-a face cu adevărate drame sociale, copii supărați, depresivi, familii distruse. De curând, un post de televiziune anunța că un copil de nouă ani din Bacău s-a spânzurat de dorul mamei plecată la muncă în străinătate. În întreaga țară avem peste 80.000 de copii abandonati de părinții care au plecat să muncească. Cine îi educă pe acești copii? Ei vor fi viitorii delincvenți de mâine, din cauza lipsei de educație la o vârstă când au cel mai mult nevoie, ei sunt actualii consumatori de droguri

și de etnobotanice (ierburi toxice). În anul 2015, 67.000 de elevi au abandonat școala, și un parlamentar turmentat spunea că să se generalizeze învățământul de 12 clase... Ei nu trăiesc în lumea reală, ei sunt ruși de realitate!

O altă crimă a capitalismului este nerespectarea celui mai important drept al omului – DREPTUL LA MUNCĂ. În România, nu au unde să muncească peste 2 milioane de oameni - nu mă refer la cei

plecați din țară, mă refer la cei care sunt șomeri și la cei care primesc un ajutor social simbolic, dacă au primăriile bani... Această stare de lucruri a generat numeroase drame familiale: sinucideri, crime datorate lipsei banilor și împrumuturilor de bani de la bănci – cămătări legali – sau de la cămătări ilegali. Oamenii nu au mai avut de unde să returneze banii împrumutați și au intrat în spaimă, în panică, în frica zilei de mâine, deci în DEPRESIE, cu toate urmările ei nefaste – oameni care s-au spânzurat, s-au autoînecat, alții s-au autoîncendiat.

Acești oameni ai nimănui nu au nici o perspectivă de a primi o pensie în caz de boală sau la bătrânețe, ei sunt așa-numitele „CAZURI SOCIALE”. Ei vor muri de boli vindecabile, din cauza sărăciei în care trăiesc, din cauza lipsei asistenței medicale pe care nu pot să o plătească, a lipsei unei pensii la bătrânețe. România Populară și România Socialistă nu au avut semenea crime, au asigurat tuturor oamenilor muncii, apți de muncă, un LOC DE MUNCĂ, o LOCUINȚĂ gratuită sau una cumpărată la un preț ușor de suportat, o viață decentă, nu au avut bănci care să exploateze munca omului. Acum, un împrumut la bănci te costă de trei ori valoarea reală a aceluia împrumut.

O altă crimă a capitalismului o constituie neputința de a stopa fenomenul consumului de droguri și etnobotanice, care reprezintă o dramă socială, în special pentru tinerii care au căzut pradă acestui flagel al omenirii. Mulți tineri sunt în pământ din această cauză, ei nu s-au mai bucurat de cea mai frumoasă perioadă a vieții lor – tinerețea. În România, până în 1990, acest fenomen NU EXISTA!

Una din cele mai oribile crime ale capitalismului este asistența medicală aproape în totalitate cu plată, deci cine are bani – trăiește, cine nu are bani – moare. Adică scapă cine poate. Mulți oameni au murit sau vor muri din lipsa banilor necesari pentru a fi tratați în

spitale. Asistența medicală în spitalele României Populare și Socialiste era gratuită.

În încheiere, spun că acesta este GENOCIDUL asupra poporului român, acestea sunt CRIMELE ODIOSSE ale capitalismului!

Coman Voicu - pensionar

FRUMOASA POVESTE A UNUI IMN DE STAT ȘI REALITATEA CRUNTĂ A PREZENTULUI

Deunăzi mă aflam în troleu, deplasându-mă dintr-un capăt în altul al Ploieștiului. La un moment dat, s-a iscat o discuție între un bătrân sfătos și un grup de tineri care-și tastau de zor *smartphone*-urile. La un moment dat, bătrânul a zis: „Mă copii, da' voi știți care-i imnul României?”. Tinerii și-au ridicat ochii din ecrane și s-au uitat nedumeriți unul la altul. Într-un târziu, o fată a răspuns: „Cumva... Deșteaptă-te române?”. „Da, copilă!” - a replicat bătrânul. „Dar mult timp v-a trebuit să răspundeți...”

Acesta a fost începutul unei dezbateri ad-hoc, cum se întâmplă adesea în troleu, când urcă pensionarii care tocmai ce și-au făcut piața la Hale. „Aoleu, măi copii... Păi trebuia să spunei din prima numele imnului de stat. E o chestie de educație elementară!” - interveni o doamnă distinsă, precis fostă profesoară. „Ce să le ceri, măi doamnă? Și ei or fi zăpăciți de școala asta care nu mai e școală!” - interveni din nou bătrânul. „Ce deșteaptă-te, române? Se scoală unul și adoarme altul! Asta-i România!” - se auzi un glas din fundul troleului. Același glas continuă, aprig: „Păi la câte inmuri s-au schimbat în istoria României, ce să mai știe omul? Suntem noi bulversați, darămite copiii ăștia!”.

Dezbaterea a luat o turnură interesantă: participanții la discuție au început să susțină, cu argumente pro și contra, care imn a fost cu adevărat reprezentativ pentru România. Bătrânul avea părerea lui: „Oameni buni, **Imnul Regal** a fost cu adevărat cel mai reprezentativ. Cu asta s-a făcut România Mare”. „Nu, domnule, **Tricolorul** a fost cel mai bun. Versuri și muzica de Ciprian Porumbescu, mesaj mobilizator! Și **Deșteaptă-te române** este foarte bun, dar nu știu de ce nu prinde deloc” - replică profesoara. „Ba cel mai bun a fost **Te slăvim, Românie!**” - răsună glasul din fundul troleului. „Lasă-mă, dom'le, asta-i imn bolșevic, impus de sovietici!” - se aprinse bătrânul. „Măi tataie, or fi fost sovieticii, da' nu uita că în anii '60 și anii '70 s-a trăit cel mai bine în România! Și ia gândește-te matală la câte întreceri sportive s-a cântat imnul ăsta, de câte ori au luat sportivii noștri medalii! Și la câte întâlniri ale lui nea Nicu cu granguri mari ai lumii ăștea s-a cântat acest imn! Ia zi, care din regii matală s-au întâlnit cu un președinte american, așa cum a făcut-o nea Nicu?” - veni replica glasului din fund.

Trebuie să recunosc că această ultimă replică m-a pus serios pe gânduri. Nu numai pe mine, ci și pe participanții la această

discuție, deoarece s-a făcut brusc liniște în troleu. Da, glasul din fundul troleului avea dreptate. Imnul unei țări trebuie să fie un simbol sacru al acesteia, care trebuie să o reprezinte în lume. La întâlnirile dintre șefii de state, la competițiile sportive, la manifestările culturale. Și, trebuie să recunoaștem, imnul „**Te slăvim, Românie!**”, care a fost imn de stat în perioada 1953-1977, a răsunat cel mai des în lume. Pentru că în această perioadă România s-a afirmat pe plan mondial prin reprezentanții săi: șefi de stat și de guvern, sportivi, oameni de cultură. Chiar dacă versurile acestui imn insistau pe prietenia româno-sovietică.

De fapt, ce a fost rău în asta? Nu numai că n-a fost rău, dar a fost un lucru foarte bun să avem relații de prietenie și cooperare în plan economic, cultural, politic cu marea națiune de la Răsărit: **națiunea rusă**. Pentru că, prin poziția sa geografică, Rusia a fost, este și va fi un partener puternic în plan economic, politic, cultural. Astfel au luat naștere încă din sec. XVII primele relații economice, relații ce au atins apogeul în anii '50 - '80. Iar în plan politic, primele legături au apărut pe vremea lui Ștefan cel Mare, au continuat pe vremea lui Vasile Lupu și s-au dezvoltat pe vremea lui Dimitrie Cantemir. Iar după cel de-al doilea război mondial, prin apariția „*lagărului socialist*”, relațiile pe multiple planuri au cunoscut cel mai înalt nivel de dezvoltare.

Să revenim la imnul „**Te slăvim, Românie!**”. Acesta a fost imnul de stat al României între anii 1953 - 1977 și se poate afirma fără putință de tăgadă că acesta a răsunat la cele mai multe evenimente care au făcut cinste României, care au contribuit la afirmarea țării noastre în lume.

În plan politic, acest imn a răsunat la toate întâlnirile la nivel înalt ce au avut loc cu conducătorii sovietici Nikita Hrușciov și Leonid Brejnev, cu conducătorii chinezi Mao Tze Dun și Chou En Lai, cu președintele indonezian Sukharto. Iar după 1967, când politica externă românească a cunoscut o largă deschidere în lume, imnul „**Te slăvim, Românie!**” a răsunat la întâlniri de nivel înalt cu cancelarul RFG Willy Brandt, cu premierul israelian Golda Meir, cu președintele francez Charles De Gaulle, cu președinții americani Richard Nixon și Gerald Ford, cu șahinșahul Iranului Mohammad Reza Pahlavi, cu împăratul Japoniei Hirohito, cu regele Hussein al Iordaniei. Aceste întâlniri nu s-au limitat doar la amabilități diplomatice, ci au adus numeroase acorduri economice,

culturale, universitare și în alte domenii cu țări puternice sau aflate în plină dezvoltare, posesoare de capitaluri.

La manifestările sportive internaționale, imnul „**Te slăvim, Românie!**” a răsunat în nenumărate rânduri, ori de câte ori sportivii

Republica Socialistă România

noștri au urcat pe podium. A răsunat la olimpiada de la Melbourne unde au obținut medalii de aur: Nicolae Linca (prima și ultima medalie de aur la box); Leon Rotman la canoe (dublu medaliat cu aur) și Simion Ismailciuc-Dumitru Alexe la canoe dublu, la olimpiadele din 1960 și 1964, când sportivi români ca Iolanda Balaș, Mihaela Peneș, Ionel Drămbă au obținut medalii olimpice. A răsunat la olimpiadele din, 1968, 1972 și 1976, cu ocazia succeselor obținute de Ivan Patzaichin, Vasile Diba și alții. A răsunat în 1969, la Cleveland, în 1971 la Charlotte și în 1972 la București, când echipa de tenis a României, compusă din magnificii Ilie Năstase și Ion Țiriac a fost finalistă în Cupa Davis, în fața puternicei echipe a SUA. A răsunat în martie 1974 la Berlin, când echipa de handbal a României, în componența căreia au fost Cristian Gațu, Ștefan Birtalan, Cornel Penu a obținut, în urma unui meci de mare luptă cu puternica echipă a RDG, titlul de campioană mondială la handbal! A răsunat în 1976 la Montreal, când inegalabila noastră Nadia Comăneci a obținut primele note de 10 din istorie și o serie impresionantă de medalii olimpice!

...Din păcate, trebuie să coborâm de pe culmile momentelor gloriei trecute la realitatea crudă a prezentului. Astăzi, imnul de stat al României este „**Deșteaptă-te, române!**”. Un imn foarte frumos, cu o istorie glorioasă; versurile scrise de Andrei Mureșanu în sec. XIX au fost simbolul rezistenței românilor din Transilvania împotriva stăpânirii austro-ungare. . . „*Deșteaptă-te, române, din somnul cel de moarte / În care te-adânciră barbarii de tirani / Acum ori niciodată, croiește-ți*

←

altă soarte / La care să se-nchine și cruzii tăi dușmani” ar trebui să fie versuri a căror slovă de foc să trezească întraga națiune română, să o facă să mărsăluiască irezistibil spre culmile gloriei!

Ce avem în realitate? O națiune apatică, insensibilă la versurile mobilizatoare ale imnului național. Această națiune, condusă de un sfert de veac de niște conducători nevolnici, care au distrus industria și agricultura țării și au închinat-o cu totul unor puteri străine, și-a pierdut speranța și încrederea în sine. Speranța de trezire, invocată de primele

versuri ale imnului național, este aproape nulă. Exact cum spunea vocea din troleul ploieștean: „*Se scoală unul și adoarme altul*”...

Ce se întâmplă? De ce o întreagă națiune este apatică, fără inițiativă și fără voință? Nu cumva datorită faptului că, de-a lungul timpului, niște minți diabolic de inteligente au creat un sistem economico-financiar menit a subjugă țări întregi, iar pe locuitorii acestora să-i transforme în sclavi care, în loc de lanțuri la mâini și la picioare, să fie legați de acest sistem parșiv și diabolic prin legăturile nevăzute dar foarte strânse ale datoriei și cardului?

Deocamdată, conștiința colectivă a

românilor nu dă nici un semn că s-ar trezi, așa cum o îndeamnă versurile imnului național. Pentru că această conștiință este sufocată prin metode perverse de manipulare psihologică la nivel de mase. Și, prin aceste metode, orizontul său spiritual este extrem de limitat. Între manelele care răsună pe pașiștile unde „*boborul*” iese de sărbători „*la grătar*” și „*Mireasă pentru ful meeeeuu!*”, ce răsună zilnic la ora prânzului, de la parter până la ultimul etaj, prin ferestrele blocurilor pe lângă care mă poartă pașii!

Marian Rădulescu

(continuare din pag. 1)

un puternic centru al industriei grele. În 1891 a luat ființă uzina de vagoane. Muncitorii uzinei au dus o luptă permanentă cu capitaliștii. S-au organizat într-un sindicat, care în 1911 s-a afiliat la Sindicatul Metalochimic, de orientare marxistă. În 1912, ca protest împotriva condițiilor vitrege de muncă, o delegație condusă de forjorul Matei Dascăl a înaintat un memoriu patronului. La refuzul acestuia, muncitorii au declarat o grevă revendicativă, care a ținut șase săptămâni. La 1 Mai 1918, muncitorimea a organizat o manifestație, purtând drapelul roșii și pancarde cu lozincă „*Jos războiul, vrem pace!*”. În iulie 1918, muncitorii uzinei au hotărât să nu mai lucreze duminică. Ca represalii, muncitorii au fost înșirați în curtea fabricii, tot al zecelea muncitor a fost scos din rând și, ca pedeapsă, urma să fie legat la stâlp timp de două ore. Înștiințați de delegații muncitorilor uzinei, muncitorii de la celelalte fabrici arădene s-au solidarizat cu cei ce urmau să fie pedepsiți.

Sub influența victoriei **Marii Revoluții Socialiste din Octombrie 1917** și după înființarea PCR în 1921, lupta de clasă a muncitorilor arădeni s-a intensificat. Astfel, în 1922 declară grevă pentru îmbunătățirea condițiilor de muncă și salarizare, care a durat 8 săptămâni. Ca represalii, uzina a fost militarizată. Delegații muncitorimii: Gheorghe Faur, Ioan Bucova, Gheorghe Șeimereanu, Francisc Henhardt, Francisc Bucova, Francisc Vekerle, Mihai Kucselata, Sebastian Dumele, Martin Vegh și Laios Lenart, împreună cu alți 44 de muncitori au fost arestați de poliție și Siguranță, trimiși la Sibiu, unde Curtea Marțială i-a condamnat la 3-6 luni închisoare grea. În 1925, forjorii uzinei au organizat o grevă parțială care a durat șapte săptămâni. În 1929, ca urmare a reducerii manoperei de forjare, au fost concediați jumătate din numărul muncitorilor. Forjorii au declarat

o grevă, care în urma solidarității organizate de PCR, aflat în adâncă ilegalitate, după șapte săptămâni a fost câștigată.

În 1935, patronii au hotărât mutarea uzinei de vagoane „*Astra*” de la Arad la Brașov. Mutarea fabricii nu s-a produs, pentru că în 1936 s-a organizat o nouă grevă de către comuniștii Dumitru Măcean, Ioan Kalli, Petru Cristici și alții, fapt care a cauzat trecerea acțiunilor societății „*Astra*” la un alt concern industrial în 1937. În anul 1942, muncitorii au organizat un protest energetic împotriva măsurilor de înarmare și a crizei de alimente, împotriva exploatarei capitaliste. În fruntea muncitorilor se aflau Gheorghe Lup, Petru Cristici, Gheorghe Fericean și alți neînfricați comuniști. Uzina fiind militarizată, conducătorii mitingului au fost arestați.

O figură proeminentă a luptei în ilegalitate a comuniștilor arădeni a fost muncitorul cazangiu **Faur Gheorghe** – „*conducătorul muncitorilor*”, cum era numit. A fost prietenul nostru de familie, astfel că am avut ocazia să cunosc direct date din biografia lui. Muncind la uzinele „*Astra*”, din tinerețe s-a încadrat în mișcarea muncitorească. A devenit secretarul organizației locale a PCR. Fiind însoțit de un puternic sentiment de revoltă împotriva asuprii capitaliste și fiind devotat trup și suflet cauzei proletariatului, a săvârșit acte de mare curaj. Astfel, în ajunul zilei de 1 Mai, care se sărbătorea atunci în ilegalitate, în timpul nopții s-a urcat pe coșul fabricii, înalt de 25 de metri, unde a arborat drapelul roșu. Trei zile a fâlfâit drapelul pe coș, spre bucuria muncitorilor, până s-a găsit cineva care a avut curajul să se urce pe coș pentru a scoate steagul.

Bineînțeles, burghezia nu a întârziat să-și manifeste ura față de un luptător comunist, care i-a pricinuit atâtea necazuri. Faur Gheorghe a fost torturat și condamnat de multe ori la închisoare. Să știe telespectatorii care urmăresc emisiunea „*Memorialul durerii*”, că burghezia a tratat luptătorii

comuniști din ilegalitate cu o cruzime sălbatică. Faur Gheorghe a fost bătut în mod bestial, i s-au înfipt ace cu gămălie sub unghii. În semn de protest și pentru a obține anumite drepturi ce i se cuveneau, el a ținut de mai multe ori greva foamei, ceea ce i-a afectat sănătatea până la sfârșitul vieții.

În 1936, Faur Gheorghe a plecat în Spania, pentru a participa la lupta eroică a poporului

Faur Gheorghe

spaniol împotriva contrarevoluției. După înfrângerea revoluției, împreună cu alți emigranți comuniști, s-a retras în Franța, unde a fost internat într-un lagăr. Întors în țară, a continuat să activeze în mișcarea muncitorească ilegală. După 23 August 1944, ar fi fost pe deplin justificat ca Faur Gheorghe, secretar al PCR în ilegalitate, să fie promovat într-o funcție înaltă de răspundere, cu putere de decizie, cel puțin pe plan local. Dar nu s-a întâmplat așa. În mod paradoxal, după 23 August au ajuns la conducerea orașului și județului Arad indivizi necunoscuți, care nu au avut nici în clin nici în mănecă cu mișcarea comunistă

➔

← ilegală. Acest fenomen anormal și dăunător a avut o explicație. Foștii procurori, judecători, oamenii Siguranței, politicienii din partidele istorice se temeau de comuniștii ilegaliști. Cei care l-au torturat pe Faur Gheorghe și pe alți comuniști tremurau de groază ca acești oameni să ajungă în funcții de răspundere. Prin intrigi de culise, anticomuniștii mascați au făcut în așa fel ca la conducerea locală să ajungă oameni inofensivi.

Deși nu a avut funcții de răspundere, după 23 August, Faur Gheorghe a fost decorat cu numeroase ordine și medalii pentru activitatea sa din ilegalitate. La moartea lui, survenită la 22 august 1964, tribuna oficială instalată cu ocazia demonstrației de la 23 August a fost drapată pe o jumătate cu negru, în semn de doliu pentru neînfricatul luptător comunist Faur Gheorghe, care a contribuit atât de mult la existența celor 45 de ani de glorie din istoria României – anii regimului comunist.

Un alt luptător din ilegalitate, locuitor al orașului Arad, a fost Palasti Iosif. Îmi exprim recunoștința față de familia lui, care a avut bunăvoința să-mi furnizeze datele de mai jos.

Palasti Iosif s-a născut la 15 august 1896 și a decedat la 22 ianuarie 1973. A fost muncitor la fabrica de vagoane „Astra”. Fiind copil sărac, nu a avut posibilitatea să urmeze vreo școală de grad mai înalt, deși inteligența și dorința lui de a învăța ar fi îndreptățit pe deplin acest lucru. Pentru a umple golurile și a satisface setea sa de cultură, muncitorul Palasti Iosif a devenit autodidact. Citea foarte mult. Un loc de seamă în lecturile lui îl ocupa literatura marxistă, care circula pe atunci sub forma unor broșuri de popularizare a ideilor marxism-leninismului. S-a încadrat în mișcarea revoluționară a muncitorilor arădeni, fiind unul din organizatorii grevelor și demonstrațiilor. A devenit membru al PCR. Activitatea lui revoluționară nu a trecut neobservată de autorități. A fost concediat din fabrică și ani de zile a fost șomer. Soția lui a trebuit să muncească din greu pentru a întreține familia. Tot ca urmare a activității lui revoluționare, Palasti Iosif a fost arestat în repetate rânduri.

În anii dictaturii fasciste antonesciene, presiunile împotriva comuniștilor s-au înăsprit, s-a dezlănțuit o adevărată teroare. Nici Palasti Iosif nu a scăpat de represalii. În ziua de 27 februarie 1943 a fost arestat în incinta fabricii „Astra”. A fost dus la Siguranță. În ziua de 6 martie a fost transportat la Tribunalul Militar din Timișoara și încă în aceeași zi a fost internat la Spitalul Militar din localitate. La începutul lunii aprilie 1943, Palasti Iosif, împreună cu vreo 20-30 de comuniști arestați, trebuia să fie judecat de

Tribunalul Militar. Dar procesul a fost amânat pentru că Palasti Iosif se afla în stare gravă și nici nu se putea ține pe picioare. Această stare gravă era consecința torturilor din timpul interogatoriilor. La Siguranță a fost bătut cu sălbăticie, i s-au ars tălpile cu lumânarea. A fost internat la spital și tratat, ca să poată fi dus la proces într-o stare cât de cât acceptabilă. Rudele lui nu au avut permisiunea să-l viziteze la spital. Totuși, soția și fiica au reușit să intre la el clandestin, cu ajutorul unui infirmier binevoitor. Când l-au revăzut pe patul spitalului, era de nerecunoscut: slăbise îngrozitor, gura îi era plină de răni, picioarele erau numai carne vie. În ziua de 6 mai 1943 a avut loc procesul de la Tribunalul Militar din Timișoara. În fața instanței au fost aduși peste 25 de deținuți politici comuniști. Palasti Iosif, când a fost adus la proces, umbla încă în cărje. După trei zile s-a dat sentința: Palasti Iosif a fost condamnat la zece ani de temniță. În ziua de 10 octombrie 1943 a ieșit din spital, de unde a fost dus la închisoarea Tribunalului Militar și încă în aceeași zi transferat la închisoarea civilă din Timișoara. În același an, în ziua de 16 noiembrie, a fost transferat la penitenciarul din Arad. În ziua de 25 august 1944 a fost eliberat din închisoare. Dar curând a apărut pericolul de a fi arestat din nou. În luna septembrie 1944 armata horthystă, aliată credincioasă a Germaniei hitleriste, a intrat în orașul Arad. Prima grijă a horthyștilor a fost să declanșeze teroarea îndreptată împotriva comuniștilor, românilor și evreilor. Palasti Iosif a fost nevoit să se ascundă. După două săptămâni, Armata Roșie a intrat în Arad, izgonindu-i pe horthyști. Atunci, în sfârșit, soarele libertății a răsărit pentru luptătorul comunist Palasti Iosif, care și-a văzut visul cu ochii: eliberarea țării de sub jugul capitalist și instaurarea puterii clasei muncitoare. În anul 1944, Palasti Iosif nu avea decât 48 de ani. Avea putere de muncă și putea să realizeze lucruri mari în folosul societății. A fost numit redactor-șef al cotidianului „Jovo” („Viitorul”). Era un post cu răspundere politică, dar nu cu putere de decizie, așa cum ar fi trebuit să aibă Palasti Iosif.

Au existat în Arad ilegaliști martiri, care și-au sacrificat viața pentru cauza comunismului, uciși sub torturile Siguranței. Astfel a fost comunistul Szabo Arpad, care a fost ucis de zbirii Siguranței prin strangulare cu un lanț petrecut în jurul pieptului. Chiar și în anii socialismului s-a știut prea puțin despre el, nefiind popularizat. La propunerea unei tovarășe de luptă, ilegalista Magda Engel, Căminul Cultural din cartierul „Pârneava” al orașului Arad a purtat pentru un timp numele lui Szabo Arpad. Apoi, acest erou al clasei muncitoare a fost uitat. La fel

s-a întâmplat cu luptătorul comunist Iosif Rangheț. Apoi, nu se știe din ce cauză acest nume a fost abandonat. Când în septembrie 1944 horthyștii unguri au intrat în Arad, au executat nouă comuniști. Numele lor au rămas necunoscute. Au existat tovarăși ilegaliști care le cunoșteau numele, dar nu a existat preocupare ca aceste nume să fie cunoscute populației, îndeosebi tineretului.

Propaganda burgheză repetă mereu că înainte de 23 August, în România au fost puțini comuniști. E adevărat că în condițiile ilegalității, PCR nu putea deveni un partid de masă. Dar era puternic prin influența lui asupra maselor, prin forța lui mobilizatoare, organizând greve, demonstrații, difuzând manifeste. Partidul comunist se bucura de numeroși simpatizanți. Mulți dintre ei sprijineau în mod activ mișcarea comunistă. Așa au fost avocații care apărau luptătorii comuniști la procese. Au fost patroni de mici restaurante, care trimiteau mese calde la închisoare deținuților comuniști. Numeroși arădeni au cotizat la „Ajutorul Roșu”, care avea drept scop ajutorarea deținuților politici comuniști și a familiilor lor. Și mama mea s-a numărat printre cei care cotizau regulat la „Ajutorul Roșu”. Bunica mea, în anii '30, ținea o mică librărie într-un cartier muncitoresc al orașului. Vindea rechizite școlare și dădea cărți cu împrumut. Printre romanele siropoase din librărie se aflau și broșuri de popularizare a marxismului, pe care bunica le difuza muncitorilor pe sub mână. Pentru asta putea să ajungă la închisoare.

A fost o mare greșală că în județul Arad nu a fost popularizată activitatea Partidului Comunist din ilegalitate. Luptătorii ilegaliști nu au fost apreciați după cum ar fi meritat. Acești eroi modești, în marea lor majoritate muncitori, care și-au sacrificat liniștea lor și a familiilor lor, au suferit regimul aspru al închisorilor burghezo-mosierești, au îndurat torturile bestiale ale Siguranței, luptând pentru cauza poporului muncitor, fără a aspira la funcții de conducere și la avantaje personale, au primit și după eliberarea țării funcții modeste. În județul nostru, cei mai hotărâți și mai curajoși luptători din ilegalitate au fost dați la o parte sub diferite pretexte. Au ocupat posturile de conducere oameni care în anii ilegalității nu și-au riscat pielea, s-au ținut departe și nu s-au expus persecuțiilor Siguranței. Este adevărat că ilegaliștii au fost oameni modești, care au luptat pentru o cauză, nu pentru funcție, și nu și-au revendicat niciodată posturi de conducere. Dar ei au adus sacrificii pentru victoria socialismului, prin urmare ar fi avut dreptul moral de a ocupa posturile de

→

←
conducere, care să le asigure putere de decizie. Cu siguranță că în felul acesta socialismul nu ar fi avut decât de câștigat, întrucât acești oameni erau căliți în focul luptei, aveau o bogată experiență în activitatea revoluționară. Erau oameni încercați, care și-au dovedit în mod incontestabil atașamentul față de cauza partidului, au fost militanți activi pentru izbânda socialismului. Cine a înfruntat închisorile burghezo-moșierești și nu a părăsit lupta, acela nu s-ar mai fi temut de nimic, nu ar fi devenit corupt și nici slugarnic față de superiori. Cu toată modestia lor, nu se poate ca ilegalității să nu fi avut un sentiment de amărăciune când s-au văzut conduși de alții, care în anii grei ai ilegalității n-au făcut nimic pentru victoria socialismului.

Începând cu a doua jumătate a anilor '60, nu a fost cinstită nici memoria martirilor comuniști căzuți în luptă. Au fost schimbate denumirile unor întreprinderi, instituții, străzi care purtau numele unor luptători comuniști. Astfel, uzina de vagoane a încetat să se mai numească „Gheorghii Dimitrov”. Uzina de strunguri nu s-a mai numit „Iosif

Rangheț”. Unul dintre cele mai mari licee din oraș nu a mai purtat numele de „Olga Bancic”. Au fost schimbate denumirile unor străzi care purtasera anterior numele lui **Karl Liebknecht, Ilie Pintilie, I.C. Frimu**. Acești luptători și-au sacrificat viața pentru idealurile comuniste, ceea ce constituie un argument puternic în favoarea acestor idealuri. Și, într-adevăr, comunismul este o cauză demnă de sacrificiile care s-au făcut pentru ea. Eroii care și-au dat viața pentru triumful comunismului, meritau cu prisosință ca memoria lor să fie immortalizată, meritau recunoștința generațiilor următoare, care s-au bucurat de roadele luptei lor. Faptul că acești oameni au fost uitați, în loc ca exemplul lor să fie folosit la maximum în educația comunistă a maselor și în primul rând a tineretului, acest lucru s-a datorat activității subversive a elementelor dușmănoase, ostile socialismului, strecurate în posturi de conducere. Ei au sesizat valoarea educativă a exemplului eroilor comuniști, și nu întâmplător au căutat ca ei să fie uitați. Această tendință a fost foarte dăunătoare cauzei comunismului, deoarece cinstirea memoriei vechilor luptători revoluționari

asigură continuitatea mișcării comuniste din generație în generație. S-a observat în acei ani o breșă de pătrundere a ideologiei burgheze, un curent subteran. După evenimentele din '89 s-a văzut cu adevărat ce rol subversiv nefast au jucat anticomuniștii mascați, strecurați în conducerea partidului și statului, care au jucat rolul calului troian din legendele antice. Pericolul pe care l-au reprezentat este foarte bine exprimat de vorba românului: „Apără-mă, Doamne, de prieteni, că de dușmani mă feresc singur”...

Anticomuniștii își continuă și în zilele noastre perfida lor activitate subversivă, strecurând oamenii lor în partidele de stânga, cu scopul de a abate aceste partide de la linia marxist-leninistă.

Lupta plină de abnegație a ilegalistilor este continuată de militanții mișcării muncitorești din zilele noastre. Cinste celor care participă la această mișcare, în ciuda greutăților vremurilor vitrege pe care le trăim!

Prof. Șarlota Cighear

LA CULES DE CORCODUȘE

Auzind Eufrosina Lopată că la primărie au sosit locuri în tabere gratuite pentru sinistrați, își luă și ea progenitura de mână și se prezentă în fața primarului, dărză și hotărâtă, să-și ceară drepturile. Cu pieptul înaintea, ca Toma Alimoș, gălăgioasă și războinică, vâri un galoș plin cu apă sub nasul micului baron local, urlându-i în ureche:

- Dumneata dormeai, când eu eram dusă de apă și trecută în neființă, privește această dovadă a sinistrului, încărcată ochi cu precipitații, care-a stat în fața ușii! Dacă eram eu în locul galoșului?

- O fi plouat în el, sau o fi de la cișmea! – zise acesta, zâmbind... fiind strâns cu ușa

Foto: bihorel.ro

de reclamantă, care era soră geamănă cu madame contabila, Getuța, cea care-i aranja

toate matrapazlăcurile financiare.

- Să nu mă mai provoc, să te-nreb cum ți-ai făcut viloiul de la șosea și de unde ai bani pentru decapotabilă... Getuța să trăiască, nu-i așa baronașule?

Acesta, îngândurat, hotărî:

- Băiețelul matale merge la Costești...

- Nici un băiețel – tună Eufrosina – va merge și bărbatu-meu, Fane, ca însoțitor și descoperitor al galoșului sinistral!

- Așa e! – sări coana Getuța, aruncându-i primarului priviri ucigașe, în caz de refuz – Bieții oameni, dacă-i lua viitura din galoș? – și-ncepu să plângă zgâlțâit și sacadat... se scutura toată, săraca!

Primarul, devenind brusc lacrimogen, se puse și el pe jeli și scâncit, ca să-i facă pe plac distinsei doamne, Eufrosina... soră cu madame Getuța, contabila... Nici n-a terminat bietul dirigitor de oftat și de împărțit pomana, că hop și țâța Florica cu puradelul de mână, îndoliată nevoie mare, cu voal negru, adevărată cagulă, care de cum intră se recomandă agresiv:

- Sper că știi cine sunt, nu? Sunt doamna Tigaie, mama marelui consilier Ghiță Tigaie... de la județ! Și-am venit după drepturi! Doar știi cum a murit bărbatu-meu, în băltoaca din mijlocul satului, creată după viitură, cu nasul înfipt în nămol, proptit ca un țărș, de-a trebuit să chemăm echipele de descarcerare pentru a fi extras...

SĂ NU NE PIERDEM SIMȚUL UMORULUI

Primarul, deși știa că „nea Nae” fusese un bețiv notoriu și venind noaptea beat căzuse în băltoacă – știind ce poate Ghiță Tigaie să facă pentru prosperitatea sa personală, merse la liste și decretă:

- Nepoțelul dumneavoastră va merge la Năvodari!

În tot acest timp, în curtea primăriei se strâneau, pâlcuri-pâlcuri, toate rudele baronului, cu mașini ultimul răcnet, bolizi cât avioanele și aur cu toptanul pe gâtul cucoanelor, mai ceva ca la Las Vegas, toți după chilipiruri...

- Cioc! Cioc! – hopa, iată și amanta magnatului rural: Tănțica, grasă și prosperă, împreună cu odrasla dumneaei, cu funcție importantă la județ... Omul o privi speriat – de unde atâtea locuri de recreere pe gratis? Dar ea păși hotărât și scoase dintr-o sacoșă o rochie udă leocă, pe care i-o stoarse acestuia în cap:

- Spune, iubire, ce făceai tu fără mine dacă mă luau șuvoaiele? C-am fost la piață și-acolo ploua cu găleata, din pricina efectului de seră... Cine mai avea grijă de fructul iubirii noastre, prichindelul care-ți seamănă leit?

Primarul se gândi în sinea lui că la cât e de tuciu, semăna mai curând cu șoferul de la primărie, nu cu el, dar – ce să facă? – o iubea și gata!

➔

- *La Mangalia, iubito... e bine?*

Între timp, în curte răsunau celularele ca sirenele, se făceau tot felul de aranjamente, era agitație mare, iar adevărații sinistrați nu erau lăsați să intre, li se cerea să ia bon de ordine. Când să-l sărute Tănțica pe primar, drept recompensă, hop și moș Pandeale, văcarul satului, cu un băiețel de mână:

- *Ce vrei, bre? – se răsti primarul, dându-se cocoș în fața iubitei – Ți-am spus că avem locuri limitate, pentru urgențe! Anul viitor, la viitoarele inundații!*

- *Mie mi-or luat apele casa, sunt sinistat, am acest drept, domnule primar, nu plec nerezolvat!*

Acesta, văzând rezistența bătrânului, îi propuse cu ton mios să fie calm și înțelegător:

- *Moșulică – zise acesta – țin prea mult la matale, ca să te refuz! De aceea, ți-am păstrat un loșor în familia mea, în Dâmbovița, că tot e de muncă la făcutul țuicii, și e nevoie de mână de lucru, la cules de corcodușe!*

STRATEGIE

De cum vine vreo scumpire,
Până să ne dea de știre...

Păi, sosesc vreo cinci vedete,
Pline toate de toalete,
Cu zgomot și vâlvă mare
Și cu pozele prin ziare!
Iară noim cu ochii-n ele,
Uităm iute de belele...
Și doar seara, la culcare,
Căutând prin buzunare,
În ureche ne reînvie
Tot mai vechea melodie:
- *Aseară vântul bătea*
Răscolind în punga mea...
Și degeaba vâjâia,
Că nimica nu găsea!
Meciuri multe, festivaluri,
Iar partidele fac valuri...
Conferințe, simpozioane,
Relatări de pe stadioane...
Însă toate-s aranjate
Ca să le uităm pe toate!
De-ntrținerea umflată,
De facturile de plată,
De gaze și de Renel,
Ce ne fură ușurel,
Spulberând din buzunare,
Amărătul, ce mai are...
Și doar seara, la culcare,

Văzând gol în buzunare,
În ureche ne reînvie
Tot mai vechea melodie:
- *Aseară vântul bătea,*
Răscolind în punga mea...
Și degeaba vâjâia,
Că nimica nu găsea!
Iar acum, mai nou, apar
Cinci violuri într-un ziar!
Și vreo sută anunțate,
În orașe și la sate...
Și precum se-apreciază,
Toată lumea violează!
Râde, cântă și dansează...
Că pedepsele n-apar
Decât rar, în câte-un ziar!
Și atunci, ca prin minune,
Mai apare-o diversivune,
Tot legată de viol!
C-am rămas în fundul gol...
Și din cauza la hoți
Suntem toți fără chiloți –
E motivul principal
Ca s-avem VIOL LEGAL!

Mariana - Aurelia Pleșa

Îată că au trecut 25 de ani, sau să spunem cinci cincinale, de când România a trecut la capitalism. Bilanțul s-a făcut de nenumărate ori, și îl face fiecare român care trece prin viață cu ochii deschiși. Cele mai elocvente comparații sunt între primii 25 de ani de socialism și primii 25 – și deja nepermis de mulți – de capitalism restaurat. Având în vedere că prăbușirea socialismului în partea aceasta de lume a fost practic totală e greu

Președintele Belarus - Alexandr Lukașenko

să facem o comparație cu vreo țară rămasă socialistă. Aceasta le permite unor acrobați ai logicii să susțină că dacă nu cădea socialismul țara ar fi ajuns și mai rău decât în prezent. Totuși, până la urmă se pare că există o țară cu care am putea face un bilanț comparativ. Despre ea citim numai știri despre dictatură, economie de stat ineficientă, faliment național și alte cele. Având în vedere că presa

occidentală e mai bine să o citești pe dos înseamnă că în țara respectivă lucrurile stau chiar bine. Să facem cunoștință cu... Belarus!

După destrămarea Uniunii Sovietice, la care și-a adus direct aportul, Belarus s-a angajat pe calea tranziției. Tranziției către capitalism, evident. O tranziție cât se poate de rapidă cu ajutorul „terapii de șoc”. În dezastrul rezultat s-a remarcat un deputat, singurul care a votat împotriva ratificării acordului de dizolvare a Uniunii Sovietice încheiat între președintele-alcoolic al Rusiei, cel al Ucrainei și cel al Belarusului. E vorba de Aleksandr Lukașenko care, în 1994, câștigă detașat alegerile pentru postul nou înființat de președinte. După cum spunea: „Rezultatul de azi e o surpriză numai pentru cei care refuză să vadă adevărul despre țara noastră. Oamenii sărăciți și jecmăniți au avut ocazia să aleagă pe cineva de-al lor în postul suprem, iar oamenii au ales.” Două referendumuri i-au acordat președintelui dreptul de a dizolva Sovietul Suprem și de a da legi prin decret. De atunci a câștigat toate alegerile cu procente și mai mari. După cum a dezvăluit ulterior, cu ocazia unei victorii de peste 90% a instruit guvernul să declare un procent mai modest de 86% ca să nu se isterizeze prea tare occidentul. Aceste succese i-au adus eticheta de „ultimul dictator al Europei”. Cronologic

BELARUS ȘI ROMÂNIA DUPĂ CINCI CINCINALE

vorbind, nu știm cum poate fi „ultimul dictator”, având în vedere că a venit la putere la ceva ani după căderea „dictaturilor comuniste”. Iar eticheta de dictator și-a căpătat-o nu pentru puterea de a decreta legi – căci aceasta a avut-o și președintele-alcoolic al Rusiei, Boris Elțin, și nu în urma vreunui referendum, totuși era democratul iubit al întregului occident – ci pentru conținutul acelor decrete. În prima sa campanie declara: „Eu nu sunt nici cu stânga nici cu dreapta, ci cu oamenii împotriva celor ce îi jefuiesc și înșeală.” Foarte bine și așa, înseamnă că e de stânga, chiar dacă neintenționat. Lukașenko a susținut scoaterea secerii și ciocanului de pe steagul țării, dar a pus muncitorii și țărani, măcar parțial, înapoi la cârma ei.

După dizolvarea Sovietului Suprem, ticsit cu oportuniști, s-a creat un parlament nou, dar tot fără partide. Aproape toți deputații candidează ca independenți, reprezentând interesele diferitelor secțiuni ale populației. Din partea sindicatelor, ale cooperativelor etc. Deci tot un fel de deputați ai sovietelor, numai că aceștia, spre deosebire de mulți dintre deputații vechi, nu își regăsesc numele în vreun nomenclator aflat la dispoziția unei conduceri de partid trădătoare, cum s-a

←
dovedit a fi cea de la sfârșitul anilor '80. E permis accesul candidaților partidelor în parlament, dar nu se practică. Din cele 110 locuri ale camerei inferioare, peste 100 sunt ocupate de independenți, iar câte mai rămân sunt ocupate în general de către **Partidul Comunist Bielorus**.

Ce nemulțumește occidentul în legătură cu legile parlamentului și decretele președintelui, e faptul că în nici una dintre ele nu se regăsește intenția de privatizare și distrugere a industriei. Mult încercatul popor bielorus a moștenit după reconstrucția postbelică o industrie puternic dezvoltată. De la sfârșitul anilor '80 până în 1994 nu s-a reușit decât parțial privatizarea și distrugerea agriculturii și industriei, iar noua conducere a pus capăt abrupt acestei distrugerii. Nu trebuie să fii mare savant să îți dai seama că tot mai bine e să ai o întreprindere de stat „ineficientă” – după cum susține narațiunea anticomunistă – decât nici una. Dacă și-ar fi tăiat industria la fier vechi, azi și-ar fi tăiat pădurile – practic singura lor resursă naturală – pentru export, după cum, din păcate, cunoaștem și noi prea bine.

Sistemul economic al țării poartă denumirea oficială de „*economie socială de piață*”. Acest sistem e plin de contradicții, cum de fapt e și economia globală în care trebuie să supraviețuiască. Nu se opune privatizării, dar recurge la ea numai atunci când aduce beneficii. 50% din PIB e generat de întreprinderi de stat și cu participație

de stat. În România 5%... Libera inițiativă e încurajată, dar statul își rezervă dreptul de a interveni în conducerea oricărei firme private. O măsură bine primită de către patroni, căci aceste intervenții au de obicei loc când firma ajunge la strâmtorare. Nu se opune pieței dar nici nu se lasă totul pe seama ei, fiind suplinită de „*Programul dezvoltării socio-economice*” pe cinci ani – un fel de plan cincinal general – care la nivel local se transpune în inițiative destul de detaliate. Pe lângă rolul obișnuit al statului, de facilitare a investițiilor prin construcția de infrastructură, ia și inițiativa investițiilor directe productive. Investitorii străini sau autohtoni sunt bineveniți, dar autoritățile nu stau cu mâinile în sân să îi aștepte. Nu se opune pieței muncii, dar constituția urmărește „*ocuparea completă a forței de muncă*” și „*garantează dreptul la muncă*”. Dar nu oricum, ci garantând „*o remunerare a rezultatelor muncii în conformitate cu cantitatea, calitatea și importanța socială, dar nu mai puțin decât nivelul care să asigure muncitorilor și familiilor lor o viață independentă și demnă*”. Iar de anul acesta, orice persoană aptă de muncă și fără obligații e obligată să facă dovada locului de muncă. În caz contrar va fi considerat, pe bună dreptate, „*parazit social*” și va plăti la amenzi până va înțelege că munca nu a omorât încă pe nimeni. Nu e recunoscută proprietatea privată asupra terenului agricol, iar agricultura se face aproape exclusiv în cooperative, căci, conform constituției, „*statul promovează dezvoltarea cooperărilor*”. Dacă ar vedea colhoznicii

rugăciunile noastre colective pentru ploaie de pe fostele câmpuri irigate... și-ar face cruce.

Un indicator al purității restaurației capitaliste ar putea fi numărul populației. Cu cât restaurația e mai profundă, cu atât impactul în rândul populației e mai mare. Dintre aceste țări, Belarus a pierdut numai 7% din populație în ultimii 25 de ani. Spunem numai, deoarece, în comparație cu unele „*miracole economice*” cum ar fi Letonia, ce a pierdut un sfert din populație, e chiar puțin. Am dori să facem o comparație și cu România, dar „*statul minimal*” nu mai e în stare nici să își numere cetățenii. Bine-i și așa, ne putem amăgi în continuare că situația nu-i chiar așa dezastruoasă pe cum o știm cu toții.

Anul viitor, Belarusul va intra în cel de-al cincilea plan cincinal. Creșterea economică medie anuală din cele patru cincinale scurse a fost de 6%. În schimb, creșterea economică medie anuală a României pe ultimii 25 de ani a fost de 1%, ceva acolo, cât să fie salvate aparențele. Aceiași creștere anemică o regăsim și în perioada interbelică. Cât despre primii 25 de ani de socialism, conform statisticilor occidentale „corectate”, România a cunoscut o creștere medie anuală de 6%, iar pe toți cei 41 de ani una de 4%. Aceste cifre nu aduc nimic nou, vin doar să întărească ceea ce vede orice om care trece prin viață cu ochii deschiși.

Tuns Daniel

TREBUIE SĂ ORGANIZĂM MASELE ÎMPOTRIVA DICTATURII AUTO-SUSȚINUTE A CAPITALULUI FINANCIAR INTERNAȚIONAL

Poziția critică a **Partidului Marxist Leninist German (MLPD)** față de criza din Grecia a fost expusă clar într-un interviu al tovarășului **Stefan Engel**, președintele acestui partid, și publicat în numărul din 15 iulie 2015 al publicației **Rote Fahne (Steagul Roșu)** din care publicăm câteva extrase:

În aceste zile Grecia ține capul de afiș. Cum trebuie evaluate evenimentele recente ale crizei grecești?

Stefan Engel: Săptămâna trecută, capitalul financiar internațional, compus din Comisia europeană, guvernele Eurogrupului și FMI, au impus un dictat maselor grecești. Prădarea și distrugerile continuă, garnisite puțin cu promisiuni vagi, ca masele să le accepte. Cu doar câteva zile în urmă, Tsipras a primit mandatul popular de a nu accepta asumarea poverii

crizei. Dar în final a cedat șantajului brutal.

O înrăutățire considerabilă a sistemului de pensii, o creștere enormă a taxei pe valoarea adăugată, dereglementarea programului de muncă și orarelor de activitate, înrăutățirea masivă a contractelor colective și legilor privind conflictele de muncă, concedieri în masă, reducerea masivă a aparatului de stat, privatizare în sumă de 50 de miliarde euro sub umbrela fondului de garantare controlat de UE; legile „relevante” vor avea nevoie de avizul Troiciei...

Acest pachet de măsuri dictate guvernului Tsipras merg de fapt și mai departe decât programul respins de către mase cu o majoritate de 61,3% la referendumul de acum o săptămână și jumătate.

Aprobarea parlamentului grec a fost considerată ca „*o ultimă dovadă de încredere*” pentru a îndupleca și a oferi Greciei un al treilea „*pachet de salvare*”.

Dar acest dictat impus Greciei nu are nimic de-a face cu „salvarea”. E o încercare de salvare a eurozonei prin prevenirea falimentării băncilor grecești, ce ar

Stefan Engel - Președinte MLPD

afecta sectorul bancar din întreaga eurozonă. Împreună cu acest pachet, a venit și promisiunea vagă a unor negocieri asupra unui împrumut de peste

➔

peste 85 de miliarde euro în următorii trei ani.

Acest dictat trebuie înțeles în primul rând după motivația sa politică. Vor să le arate grecilor o lecție umiltoare, după ce au avut curajul să confrunte Troica cu capul ridicat. Vor să îngenuncheze politicienii de stânga, care au îndrăznit „în numele democrației” să ceară părerea oamenilor, chiar dacă e doar un referendum. Guvernul Tsipras a fost îngenuncheat în fața tuturor țărilor euro sub un scenariu de amenințări despre iminentul dezastru: închiderea băncilor, amenințările BCE de tăiere a împrumuturilor de urgență; integritatea transferului monetar în comerț a fost afectată. Aceasta a exacerbat situația și așa gree a populației și a intensificat presiunile.

Așadar, guvernul Tsipras a acceptat un program de redistribuire, despre care un comentator grec la radio spunea: „Dacă fostul guvern conservator Samaras ar fi prezentat un program de austeritate ca cel al lui Tsipras, Atena ar fi fost în flăcări.”

Cu expresii înșelătoare ca „restabilirea încrederii”, „ripostă dată comuniștilor din guvern”, „acceptare sau Grexit” sau „nu s-a putut nimic mai mult”, poporul grec a fost făcut să creadă că nu mai au alternativă.

Această situație dramatică nouă a poporului grec e rezultatul eșecului mizerabil al așa-numitelor „măsuri de salvare” din ultimii cinci ani. De cinci ani, Grecia plătește împrumuturile de salvare cu o dobândă profitabilă pentru FMI și UE. Termenii dobânzilor, iertarea „vechilor datorii”, recumpărarea de titluri de stat, cât și, de asemenea, recapitalizarea băncilor grecești, a fost atât de sufocante încât datoria de stat a continuat să crească dramatic. Proporția datoriei grecești a ajuns la sfârșitul lui 2014 la 177,1% din PIB, însemnând 317 miliarde euro. În 2010 era de 142,8%.

În special clasa muncitoare și masele populare au fost aruncate sistematic în sărăcie și mizerie. În acest răstimp, o treime din totalul gospodăriilor au ajuns să trăiască sub pragul de sărăcie! Povara taxelor suportată de mase a crescut cu 337% față de 2008. Rata oficială a șomajului aproape s-a cvadruplat, de la 7,3% în 2008 la 26,6%. Mai bine de jumătate din tineri sunt șomeri. Peste trei milioane de oameni nu mai au asigurare de sănătate – 40% din populație! Salariile și pensiile au fost tăiate cu aproximativ 30% față de 2009. Mortalitatea infantilă a crescut cu o treime față de 2008; speranța de viață a scăzut cu între doi și trei ani.

În locul unei „relansări economice”, cum a fost promisă de FMI și UE, criza economică din Grecia s-a adâncit. În 2014, producția industrială a atins un nou minim de 72,2%, în comparație cu nivelul cel mai

înalt de dinaintea începutului crizei în 2008.

Pe acest fundal, SYRIZA („Coalțiția stângii radicale”) a fost aleasă ca și cel mai puternic partid din Grecia în ianuarie 2015. În alianță cu o organizație de dreapta radicală, au preluat guvernarea cu sloganul „Stop dictatului austerității Troicii.”

Puterile conducătoare sunt îngrijorate că această „frenезie” s-ar putea răspândi și în alte țări, astfel au respins cererile cu implicații mari de refinanțare și tăiere a datoriei. Printr-o demagogie nesimțită și un baraj de propagandă burgheză timp de câteva săptămâni, UE și FMI au urmărit șantajarea guvernului grec pentru a face în continuare plăți până la sfârșitul lui iunie și au înrăutățit și mai tare situația socială a grecilor. Contrar propagandei murdare din unele medii burgheze, cum ar fi tabloidul BLID, masele Greciei nu au văzut nici un cent din așa-numitul „pachet de salvare” în sumă de peste 240 miliarde euro. În schimb guvernul german a adunat 360 milioane euro din dobânzi de la Atena, începând cu 2010. Monopolurile internaționale, în special marile bănci franceze și germane, dar de asemenea monopolurile grecești, au beneficiat de plata împrumuturilor. S-au luat măsuri ca „datornicii privați” să fie în general satisfăcuți, iar datoria să fie aruncată asupra sectorului public.

Amenințările constante cu un „Grexit” nu au fost făcute doar cu scopul de a forța guvernul grec să taie în continuare pensiile și salariile și să crească taxele pentru populație. Au fost, de asemenea, făcute cu scopul de a disipa speranțele maselor țărilor UE, cum sunt Italia, Spania și Portugalia, de a opri aruncarea poverii crizei asupra lor. Tendințele de creștere a stângii din aceste țări face puterile stăpânitoare să se simtă inconfortabil.

UE se află într-o dilemă. Un faliment național și o ieșire din eurozonă nu ar servi intereselor supermonopolurilor. Ar seca o sursă bogată de profit și, datorită garanțiilor, va costa într-adevăr miliarde de euro din fondurile publice ale țărilor imperialiste. Și, cel mai important, un „Grexit” ar putea accentua radicalizarea și revoltarea maselor din Grecia și din alte țări europene. Acesta este punctul decisiv de pornire al doamnei cancelar Merkel și al marilor puteri din UE în politica lor asupra Greciei. Un „Grexit” ar avea consecințe economice și de dominație politică serioase și comportă riscuri necunoscute.

Toate acestea au loc într-un context european deja instabil: procentul european din producția globală a scăzut de la 30 la sub 24% din 2008 până în 2013. Chiar și la un an după sfârșitul crizei economice și financiare globale, producția industrială a UE e cu 9%

mai mic decât nivelul de dinainte de criză.

Ca o consecință a dobânzilor mici și a tipăririi de bani de către BCE, datoriile de stat ale țărilor UE au atins un nou vârf în 2014, însumând 87% din produsul intern brut; în eurozonă a ajuns chiar la 92%. Astfel, amenințarea inflației și chiar a falimentelor naționale crește în întreaga eurozonă și UE.

Criza grecească e de fapt criza euro ce se vrea rezolvată în dezavantajul poporului grec, și de asemenea a populației europene.

Ce credeți despre politica guvernului grec SYRIZA după noul așa-numit „acord”?

Stefan Engel : Odată cu victoria detașată a SYRIZA, o mare parte a grecilor și-au pierdut încrederea în partidele burgheze convenționale și au dat un semnal că nu mai sunt dispuse să accepte aruncarea poverii crizei pe umerii lor. Acest lucru are susținerea noastră necondiționată! În acest spirit, de 11 ani ieșim în stradă în fiecare luni, în cadrul mișcării **Lunea protestului**. Totuși, chiar de la început, am avut o poziție critică față de unele iluzii propagate de către guvernul SYRIZA – cum că s-ar putea forța monopolurile internaționale ale Europei, UE sau țările euro să facă un pas înapoi doar prin intermediul alegerilor anticipate sau prin referendum într-o țară mică cum e Grecia. Pentru a câștiga lupta împotriva impunerii poverii crizei, trebuie să aibă loc o luptă de clasă transfrontalieră a muncitorilor și maselor populare. Aceasta e singura modalitate prin care se poate realiza azi o superioritate asupra celor de la putere și a condițiilor lor! Dar SYRIZA, ca și guvern, nu a chemat masele din Grecia sau ale Europei la demonstrații de amploare și greve. Mai mult, au creat iluzii privind o posibilă reformare a UE.

Inevitabilul a avut loc. Respingerea dură a vreunei tăieri a datoriei de către puterile UE și FMI a însemnat sfârșitul visului soluțiilor parlamentare. Acum tocmai Tsipras a ajuns victima iluziilor parlamentare pe care le-a promovat. Aberațiile reformiste și revizioniste ale SYRIZA au eșuat lamentabil.

A venit vremea concluziilor. **Trebuie să organizăm masele împotriva dictaturii auto-susținute a capitalului financiar internațional. Răspunsul dat căutărilor unei modalități fundamentale de ieșire e pregătirea pentru revoluția socialistă internațională! Această chestiune fundamentală trebuie discutată în legătură cu Grecia la această oră! Doar atunci se poate dezvolta un ferment revoluționar din criza generalizată.**

MAȘINA DE UCIS

Duminica este o zi bună pentru a citi ceea ce ar părea SE. Se anunță că CIA ar fi declassificat sute de pagini despre acțiunile ilegale care cuprindeau planuri de eliminare a liderilor de guverne străine. Dintr-o dată este oprită publicarea lor și se întârzie o zi. N-au dat nici o explicație coerentă. Poate cineva de la Casa Albă a răfoit materialul.

Fidel Castro Ruz

Primul pachet de documente declassificate se cunoaște sub numele de „*Bijuterii de Familie*”, constă din 702 pagini despre acțiuni ilegale ale CIA între anii 1959 și 1973. Din acesta au suprimat circa 100 de pagini. Este vorba de acțiuni neautorizate de vreo lege, comploturi cu scopul de a asasina alți lideri, experimente cu droguri pe ființe umane pentru a le controla mintea, spionarea unor militanți civili și ziariști, printre alte activități similare interzise prin lege.

Documentele au început să fie recopilate la 14 ani după primele acțiuni, când directorul de atunci al CIA, James Schlesinger, s-a alarmat de cele apărute în presa scrisă, mai ales articolele lui Robert Woodward și Carl Bernstein publicate în *Washington Post*, deja menționate în „*Manifest către Poporul Cubei*”, era acuzată agenția că promovează spionajul în hotelul Watergate cu participarea foștilor ei agenți Howard Hunt și James McCord.

În mai 1973, Directorul CIA cerea ca „*toți ofițerii operativi principali ai acestei agenții trebuie să mă informeze imediat despre orice acțiune se face, sau s-a făcut în trecut, care ar putea să fie în afara cartei constitutive a acestei agenții*”. Schlesinger, desemnat apoi Șef al Pentagonului, fusese înlocuit cu William Colby. Acesta, când se referea la documentele numea „*scheletele ascunse în debara*”. Noi dezvăluiri în presă l-au obligat pe Colby să admită existența rapoartelor în fața Președintelui interimar Gerald Ford în 1975. „*The New York Times*” denunța infiltrarea

agenției în grupurile pacifiste. Legea prin care a fost înființată CIA îi interzicea spionajul în interiorul Statelor Unite.

Asta „*a fost numai vârful iceberg-ului*”, a exclamat Secretarul de Stat de atunci, Henry Kissinger. Chiar Kissinger a avertizat că „*ar curge sânge*” dacă erau divulgate alte acțiuni, și a adăugat imediat: „*De exemplu, că Robert Kennedy a controlat personal operațiunea de asasinare a lui Fidel Castro*”. Fratele Președintelui era atunci Procuror General al Statelor Unite. A murit apoi, asasinat, pe când aspira la Președinție la alegerile din 1968 la care, lipsind un candidat atât de puternic, a fost ușurată alegerea lui Nixon. Partea cea mai dramatică a cazului este că, se pare, ajunsese la convingerea că Jack Kennedy a fost victima unei conspirații. Investigații exigente, după analiza perforațiilor, calibrelor gloanțelor și celelalte circumstanțe care au provocat moartea Președintelui, au ajuns la concluzia că au fost cel puțin trei persoane care au tras. Solitarul Oswald, folosit ca instrument, n-a putut fi singurul trăgător. Asta a atras atenția foarte mult celui care a scris acest lucru. Să mă iertați că vă spun că din întâmplare am devenit instructor de tir cu arma cu lunetă telescopică a tuturor expediționarilor de pe Granma. Am practicat luni de zile și i-am învățat pe alții în fiecare zi; ținta se pierde cu fiecare lovitură deși este menținută fixă și trebuie căutată din nou în fracțiuni de secundă.

Oswald a vrut să treacă prin Cuba călătorind spre URSS. Deja fusese acolo. Cineva l-a trimis să ceară viză la ambasada noastră din Mexic. Nimeni nu-l cunoștea și nici nu l-a autorizat. Vroia să ne implice în conspirație. Apoi Jack Ruby, cu o grosolană istorie mafiotă, neputând să suporte, după cum a declarat, atâta durere și tristețe, îl asasinează nici mai mult nici mai puțin decât într-un post de poliție. Ulterior, în activități internaționale sau în vizite în Cuba, m-am întâlnit de mai multe ori cu rudele îndurerate ale lui Kennedy, care m-au salutat cu respect. Un fiu al ex-președintelui, care atunci când a fost asasinat tatăl său era un copil foarte mic, a vizitat Cuba după 34 de ani, s-a întâlnit cu mine și l-am invitat la cină. Tânărul, în toial vieții și bine educat, a murit tragic într-un accident aviatic pe când zbura cu soția într-o noapte furtunoasă spre insula Martha's Vineyard. N-am abordat niciodată cu nici unul dintre membrii familiei spinoasa temă. În schimb am semnalat că, dacă atunci în loc de Kennedy ar fi fost Nixon Președintele ales al Statelor Unite, după eșecul de la Giron am fi fost atacați de forțele aero-navale care au escortat invazia mercenară, cu un cost ulterior enorm de vieți pentru ambele popoare. Nixon nu s-ar fi limitat să spună

că victoria are mulți părinți și înfrângerea este orfană. Este dovedit că pe Kennedy nu l-a entuziasmat niciodată aventura de la Playa Giron, spre care l-a condus faima militară a lui Eisenhower și iresponsabilitatea ambițiosului său vicepreședinte.

Îmi aduc aminte că, tocmai în ziua și minutul în care l-au asasinat, stăteam eu de vorbă, într-un loc liniștit din afara capitalei, cu un ziarist francez, Jean Daniel. Acesta a anunțat că aducea un mesaj de la Președintele Kennedy. Mi-a spus ce-i dăduse să transmită în esență: „*O să-l vezi pe Castro. Aș vrea să știi ce gândește despre pericolul teribil în care trăim, dacă o să ne vedem implicați într-un război termo-nuclear. Vreau să te văd din nou de îndată ce te întorci*”. „*Kennedy era foarte activ, părea o mașină de făcut politică*”, a adăugat el, și n-am putut continua conversația pentru că a venit repede cineva și ne-a adus vestea de cele întâmplate. Ne-am pus să ascultăm la radio. Deja era inutil ce credea Kennedy.

Desigur că eu am trăit acel pericol. Cuba era partea cea mai slabă și tot ea ar fi primit primele lovituri, dar nu eram de acord cu concesiile care s-au făcut Statelor Unite. Am mai vorbit despre asta în alt moment. Kennedy a ieșit la suprafață din criză cu mai multă autoritate. A ajuns să recunoască enormele sacrificii de vieți și bunuri materiale făcute de poporul sovietic în lupta contra fascismului. Răul din relațiile dintre Statele Unite și Cuba nu se întâmplase încă în aprilie 1961. Când nu s-a resemnat cu deznodământul de la Giron, a venit Criza din Octombrie. Blocada, asfixierea economică, atacurile pirateresti și atentatele s-au înmulțit. Dar planurile de asasinat și alte fapte sângeroase au început sub administrația lui Eisenhower și Nixon. N-am fi refuzat după Criza din Octombrie să discutăm cu Kennedy, nici n-am fi renunțat să fim revoluționari și radicali în lupta noastră pentru socialism. Cuba n-ar fi rupt niciodată relațiile cu URSS, așa cum ni se pretindea. Poate o adevărată conștientizare a guvernanților nordamericani a ceea ce înseamnă un conflict cu arme de exterminare în masă ar fi pus capăt mai înainte și în alt mod războiului rece. Cel puțin puteam să gândim așa pe atunci, când nu se vorbea de încălzirea planetei, de dezechilibre, de consumul colosal de hidrocarburi și de armele sofisticate pe care tehnologia le-a creat, cum le-am spus deja tinerilor cubanezi. Am fi dispus de mai mult timp pentru a ajunge prin știință și conștiință la ceea ce azi suntem obligați să facem în grabă.

Ford a decis să numească o Comisie care să investigheze Agenția Centrală de Informații. „*Nu vrem să distrugem, ci să păstrăm CIA*”, a spus el. Ca urmare

a investigațiilor Comisiei conduse de senatorul Frank Church, președintele Ford a aprobat ordinul executiv prin care interzicea expres participarea funcționarilor nordamericani la asasinarea liderilor străini. Documentele publicate acum cuprind elemente despre legăturile CIA-mafia pentru a mă asasina.

De asemenea, se dezvăluie detalii despre operațiunea *Haos*, desfășurată din 1969 timp de șapte ani, pentru care CIA a înființat escadronul special cu misiunea de a se infiltra în grupurile pacifiste și a investiga „activitățile internaționale ale radicalilor și militanților negri”. Agenția a compilat peste 300.000 de nume de cetățeni și organizații nordamericane și arhive extinse pentru 7.200 de persoane. După cum scrie „*The New York Times*”, președintele Johnson era convins că mișcarea nordamericană anti-război era controlată și finanțată de guverne comuniste, și a ordonat ca CIA să producă dovezi. De asemenea, documentele recunosc și că CIA a spionat pe câțiva ziaristi ca Jack Anderson, artiști ca Jane Fonda și John Lennon, și mișcările studențești de la Universitatea Columbia. De asemenea, a percheziționat case și a făcut teste pe cetățeni nordamericani ca să cunoască reacția ființei umane la anumite droguri.

În anul 1973, într-un memorandum adresat lui Colby, Walter Elder, care fusese asistent executiv al lui John McCone, directorul CIA la începutul anilor '60, informează despre discuții avute în interiorul birourilor șefului CIA care au fost înregistrate și transcrise: „Știu că oricine a lucrat în birourile directorului era preocupat de faptul că aceste convorbiri erau înregistrate și la telefon și transcrise. În anii lui McCone, erau microfoane în birourile obișnuite, în pereții interiori, la cantină, în biroul clădirii din Est, și în biroul de acasă, din strada White Haven. Nu știu dacă cineva ar fi dispus să vorbească despre asta, dar informația tinde să se infiltreze, și Agenția sigur este vulnerabilă în acest caz”. Transcripturile secrete ale directorilor CIA puteau conține o mare cantitate de „bijuterii”. Deja Arhivele Siguranței Naționale cer aceste transcripturi. Un memorandum precizează că CIA avea un proiect denumit OFTEN care culegea „informații despre droguri periculoase ale firmelor nordamericane”, până când programul a fost terminat în toamna anului 1972. În alt memoriu există informații că producătorii de droguri comerciale pasaseră către CIA droguri „respinse din cauza unor efecte secundare rele”. Ca parte a programului MKULTRA, CIA introdusese LSD și alte droguri psiho-actieve în persoane fără ca acestea să aibă cunoștință. Conform

altui document din arhivă, Sydney Gottlieb, psihiatru și chimist șef al Programului de Control al Creerului al Agenției, este presupusul responsabil pentru furnizarea otrăvii care trebuia să fie utilizată într-o încercare de asasinare a lui Patrice Lumumba.

Agenții ai CIA desemnați în MHCHAOS – operația de urmărire contra oponentilor nordamericani ai războiului din Vietnam și a altor dizidenți politici – și-au exprimat „un mare resentiment” pentru că li s-au încredințat asemenea misiuni.

Totuși, există o serie de chestiuni interesante pe care le dezvăluie aceste documente, cum este nivelul înalt la care se iau deciziile pentru acțiuni contra țării noastre. Tehnica folosită acum de CIA pentru a nu da detalii nu sunt dezagreabilele ștersături, ci spațiile albe, plecând de la folosirea calculatorului. Pentru „*The New York Times*”, capitolele ample cenzurate indică faptul că CIA încă nu poate arăta toate scheletele din debaralele sale, și multe acțiuni desfășurate în cadrul operațiunilor în afara țării, investigate an de an de ziaristi, investigatori din Congres și o comisie prezidențială, nu sunt detaliate în documente. Howard Osborn, pe atunci Director al Siguranței din CIA, face un rezumat al „bijuteriilor” compilate de oficiul său. Enumeră opt cazuri – inclusiv recrutarea gangsterului Johnny Roselli pentru lovitura contra lui Fidel Castro -, dar au șters documentul care se află la numărul 1 din lista inițială a lui Osborn: două pagini și jumătate. „*Bijuteria nr. 1 a Oficiului de Siguranță al CIA trebuie să fie foarte bună, mai ales că a doua este lista programului de asasinare a lui Castro de către Roselli*”, a spus Thomas Blanton, directorul Arhivelor Siguranței Naționale, care a cerut declassificarea „*Bijuteriilor de Familie*” acum 15 ani în baza Actului de Libertate a Informației.

Este notoriu că Administrația care a declassificat cel mai puțin în istoria Statelor Unite, și care chiar a început un proces de reclassificare a informației anterior declassificate, să ia decizia de a face acum aceste dezvăluiri. Consider că asemenea acțiune poate însemna o încercare de a da o imagine de transparență în cele mai proaste momente de acceptare și popularitate a guvernului, și în același timp dă de înțeles că aceste metode ar aparține altei epoci și că deja nu se mai folosesc. Generalul Hayden, actualul director al CIA, anunțând decizia, a declarat: „*Documentele oferă o privire spre unele timpuri foarte diferite și o Agenție foarte diferită de cea de azi*”. Ar fi de prisos să adăugăm că tot ceea ce se descrie aici continuă să se facă, numai că în mod mai brutal și pe tot globul, inclusiv numărul crescând de acțiuni

ilegale în chiar interiorul Statelor Unite.

„*The New York Times*” a spus că experți în serviciile de informații consultați au afirmat că dezvăluirea documentelor este o încercare de a abate atenția de la recente controverse și scandaluri din jurul CIA și a unei administrații care-și trăiește cele mai proaste momente de impopularitate. Declassificarea mai poate servi și ca să arate, în apropierea procesului electoral, că administrațiile democratice au fost la fel sau mai rele decât Bush. În paginile care merg de la 11 la 15 ale **Memorandumului pentru Directorul Agenției Centrale de Informații**, se poate citi: „*În august 1960, dl. Richard M. Bissell s-a apropiat de colonelul Sheffield Edwards cu scopul de a afla dacă Oficiul de Siguranță avea agenți care ar putea ajuta la o misiune confidențială care necesita o acțiune de tip gangsteresc. Ținta misiunii era Fidel Castro. Dată fiind extrema confidențialitate a misiunii, s-a făcut cunoscut proiectul numai unui grup restrâns de persoane. A fost informat despre proiect Directorul Agenției Centrale de Informații și acesta a dat aprobarea. Colonelul J.C. King, Șeful Diviziei pentru Emisfera Occidentală, a fost informat de asemenea, dar s-au ascuns în mod deliberat toate detaliile tuturor ofițerilor participanți la operațiunea JMWAVE. Deși unii ofițeri de Comunicații (Commo) și de la Divizia de Servicii Tehnice (TDS) au participat la fazele inițiale de planificare, nu știau care era ținta misiunii. Robert A. Maheu a fost contactat, a fost informat în termeni generali despre proiect, și i s-a cerut să vadă dacă putea reuși să aibă acces la elementele gangsteresti ca prim pas pentru atingerea țintei dorite. Dl. Maheu a spus că se întâlnise când se afla în vizită la Las Vegas. Îl cunoștea numai informal prin niște clienți, dar i s-a dat de înțeles că era un membru din înalta ierarhie a „sindicatului” și că controla toate aparatele de făcut gheață din La Franja. După judecata lui Maheu, dacă Roselli era efectiv un membru al clanului, neîndoiește avea legături care l-ar fi introdus în afacerile cu jocuri din Cuba. I s-a cerut lui Maheu să se apropie de Roselli, care știa că Maheu era un funcționar executiv cu relațiile personale care se ocupa de chestiuni naționale și străine, și i-a spus că recent îl contactase un client care reprezenta câteva firme internaționale de afaceri care sufereau enorme pierderi financiare în Cuba din cauza unei acțiuni a lui Castro. Erau convinși că eliminarea lui Castro era soluția la problema lor și că erau dispuși să plătească 150 000 dolari pentru reușită. Trebuia să-i fie clar lui Roselli că Guvernul Statelor Unite nu avea cunoștință, nici nu trebuia să știe, despre*

←
această operațiune. Este ceea ce i s-a spus lui Roselli la 14 septembrie 1960 la Hilton Plaza Hotel din New York. Reacția lui inițială a fost să evite să se implice, dar, după munca de convingere a lui Maheu, a acceptat să-i prezinte un prieten, Sam Gold, care cunoștea „lumea cubaneză”. Roselli a dat de înțeles clar că nu vroia nici un ban pentru el din treaba asta, și credea că Sam va face la fel. Niciuneia din aceste persoane nu i s-a plătit cu fonduri de la Agenție. În săptămâna de la 25 septembrie, Maheu a fost prezentat lui Sam, care se afla cazat la Fontainebleau Hotel din Miami Beach. La puține săptămâni de la întâlnirea cu Sam și Joe – care-i fusese prezentat ca un curier care opera între Havana și Miami - a văzut fotografiile acestor două persoane în suplimentul duminical al publicației „Parade”. Erau identificați ca Momo Salvatore Giancana și respectiv, Santos Trafficante. Ambii figurau pe lista Procurorului General a celor zece oameni foarte căutați. Primul era descris ca vâtaf al Cosa Nostra din Chicago și succesori al lui Al Capone, iar celălalt, ca șeful operațiunilor

cubaneze ale Cosa Nostra. Maheu a telefonat imediat la oficiu după ce a aflat aceste lucruri. Analizând posibilele metode pentru a îndeplini această misiune, Sam a sugerat că ei nu vor recurge la arme de foc, ci, dacă lui i s-ar putea face rost de vreo pilulă tare, ar putea s-o pună în mâncarea sau băutura lui Castro, ar fi o operație mult mai eficace. Sam avea un posibil candidat în persoana lui Juan Orta, funcționar cubanez care primise mită pentru jocuri de noroc, și care mai avea acces la Castro și se afla în strâmtoare financiară. Diviziei de Servicii Tehnice (TSD) i s-a cerut să fabrice 6 pilule cu mare conținut letal. Joe le-a predat lui Orta. După câteva săptămâni de încercări, se pare că lui Orta i s-a făcut frică și a cerut să fie scos din misiune. El a recomandat alt candidat care a făcut câteva încercări fără succes.”

Tot ceea ce am scris mai sus este între ghilimele. Observați bine ce metode aplică acum Statele Unite ca să guverneze globul. Îmi aduc aminte că în primii ani de Revoluție, la birourile Institutului Național pentru Reforma Agrară lucra cu mine un om pe nume Orta, venit din forțele politice

antibatistiene. Era considerat respectuos și serios. Nu poate fi altul. Au trecut decenii, și din raportul CIA văd din nou acest nume. Nu am la îndemână elemente de judecată pentru a verifica imediat ce s-a făcut cu el. Cer iertare dacă ofensez involuntar vreo rudă sau descendent, chiar dacă are sau nu vreo vină persoana menționată.

Imperiul a creat o adevărată mașină de ucis constituită nu numai de CIA și metodele ei. Bush a instrumentat suprastructuri puternice și costisitoare de informații și siguranță, și a transformat toate forțele aeriene, maritime și terestre în instrumente de putere mondială care duc război, nedreptate, foamete și moarte în orice parte a planetei, zicând că-i educă pe locuitorii de acolo în exercițiul democrației și libertății. Poporul nordamerican ia cunoștință tot mai mult de această realitate. **„Nu este posibil să înșeli tot poporul și tot timpul”**, a spus Lincoln.

Fidel Castro Ruz - 30 iunie 2007

Joi, 23 iulie 2015, tov Gheorghe Glodeanu a trecut în neființă, din cauza unei congestii cerebrale, la vârsta de aproape 78 de ani (s-a născut pe 1 octombrie 1937). A fost considerat de marea majoritate a populației Județului Ialomița simbolul epocii de construcție socialistă a acestui județ din Câmpia Bărăganului. Istoria acestei perioade a județului Ialomița se confundă cu Gheorghe Glodeanu. Acesta a fost primar al Sloboziei în perioada 1972-1974, ulterior deținând funcția de prim-secretar al Comitetului Județean PCR Ialomița și președinte al Comitetului Popular Județean Ialomița, cele mai înalte funcții din respectivul județ, dar și membru al Comitetului Central al PCR. În ultimii ani, acesta s-a retras din viața publică în orașul Oltenița, județul Călărași.

Despre tov Gheorghe Glodeanu știu cel mai bine locuitorii județului Ialomița, care au trăit în epocă. Unii dintre ei s-au exprimat pe rețelele sociale de pe internet. Am cules câteva dintre aceste aprecieri:

„Glodeanu a ridicat blocuri și a unit malurile apelor prin poduri, a transformat o așezare deșertică într-o oază de verdeață în inima toridului Bărăgan, a salvat Lacul Amara și l-a transformat în Apă Vie tămăduitoare, a construit cămine culturale și școli, cinematografe și case memoriale, a fost sufletul festivalurilor artistice și manifestărilor științifice, a adus în Slobozia artiști plastici care au înfrumusețat orașul și viața oamenilor de aici. Toate acestea vor rămâne, toate sunt

GHEORGHE GLODEANU, SIMBOLUL COMUNIST AL JUDEȚULUI IALOMIȚA

legate de el, va rămâne amintirea materială și spirituală a tot ceea ce a realizat pentru binele comunității. De aceea poate fi considerat un simbol al comunismului! După detractorii săi ce rămâne? Veninul și zgura unor suflete chinuite, incapabile să se realizeze, inimi chircite ca niște vinete răskoapte, bale revărsate la adăpostul anonimatului, o ură viscerală față de tot ce a fost

Gheorghe Glodeanu (01.10.1937-23.07.2015)

bun și frumos, tocmai fiindcă ei sunt răi și urâți”
„România a fost construită de „cizmari” și furată de UNIVERSITARI!!! Gheorghe Glodeanu, cu toate tarele sale, a fost un om de acțiune, un adevărat gospodar cu mare grijă de Slobozia și județul Ialomița. Nu se mai pune problema nostalgiei, ci comparația cu realitatea actuală”.

„...am prins vremurile ,un pic din 86 cu armata, apoi angajarea până la „revoluție”

, se știa oricum ce se vrea, dar acum hoție ,prefăcătorie cât cuprinde, averi... de nu știu nici ei de unde le au..., dar studii mai puține fițe peste

tot. Dumnezeu să-l odihnească! Ce-mi place când povestește taică-miu, podul de la Crăsani, cred că și acum era din lemn.”

„Doamne, ce om de omenie a fost pentru orașul nostru! Dacă Slobozia astăzi este totuși un orașel de provincie curățel, cu verdeață și cu bulevarde, este datorită acestui om... ar fi ideal dacă s-ar mai naște unul ca dânsul, este tot ce ne trebuie în oraș, nu acești papagali fără fulgi!”

„Slobozia are canalizare, parcuri și tot ce este verde datorită lui. Canalizarea pe Bdul. Unirii dispărea cum era montată sub nisipuri mișcătoare, dar a adus specialiști, inclusiv japonezi, și cu cizme de cauciuc în picioare a stat zi și noapte acolo, până s-a rezolvat, DACĂ ERA PRIMAR ACUM, GROAPA AVEA ȘI FLORI DEASUPRA. A scris 7 cărți în care se spune totul, ultima cu titlul **Încotro România? Communist, nu hoț și spăgar de după revoluție.**”

„Era un om deștept și ferm! Ar fi foarte de folos ,UN GLODEANU în Ialomița actuală! I se știa de frică, dar știa cum și pe cine să ajute. Sub duritatea lui se ascundea un suflet bun. A învățat carte în comunism și din cultură izvora educația. Om care știa ce vrea și ce să pretindă subordonaților! Personal, am învățat de la dumnealui că atunci când ai dreptate, trebuie să fii demn și intransigent! Dumnezeu să-l ierte!”

Petre Ignat

IN MEMORIAM

**GHEORGHE APOSTOL – 5 ANI
DE LA MOARTE**

Au trecut 5 ani de la trecerea în neființă a lui **Gheorghe Apostol** (n. 16 mai 1913) Președinte de onoare (și după moarte) al **Comitetului de Reorganizare al PCR**. A fost membru marcant al conducerii PMR și PCR înainte de 1989.

A murit la 21 august 2010 fiind înmormântat la Cimitirul Cernica.

Gheorghe Apostol și soția sa, Adriana Codreanu

al mișcării muncitorești și comuniste din România în perioada postdecembristă”.

Ca în fiecare an, Asociația Scânteia îi va comemora cum se cuvine, depunând câte o jerbă de flori la mormintele acestora din cimitirele Cernica și Capra.

Veșnică să le fie amintirea!

**VIRGILIU ZBĂGANU – 23 DE ANI
DE LA MOARTE**

Pe 21 august 2011 se împlinesc 23 de ani de la moartea tragică (sub roțile unui tren) a lui **Virgiliu Zbăganu**, inițiatorul, la 22 iunie 1991, **Comitetului Național de Reorganizare al PCR**, un act de mare curaj la acea vreme, curaj pe care l-a plătit cu viața un an mai târziu.

Astăzi, comitetul pe care l-a creat își continuă activitatea prin fratele său, Gheorghita Zbăganu, și ceilalți tovarăși care l-au reactivat pe 27 martie 2010, dându-i o nouă viață.

Virgiliu Cătălin Zbăganu s-a născut la 10 iunie 1954 în orașul Lugoj, județul Timiș. Este considerat de comuniști „*primul martir*

DECEBAL CĂTRE POPOR

(fragment)

*Viața asta-i bun pierdut
Când n-o trăiești cum ai fi vrut!
Și-acum ar vrea un neam călău
S-arunce jug în gâtul tău:
E rău destul că ne-am născut,
Mai vrem și-al doilea rău?*

*Din zei de-am fi scoborători,
Cu-o moarte tot suntem datori!
Totuna e dac-ai murit
Flăcău ori moș îngârbovit;
Dar nu-i totuna leu să mori
Ori câne-nlănțuit!*

.....

*Eu nu mai am nimic de spus!
Voi brațele jurând le-ați pus
Pe scut! Puterea este-n voi!
Și-n zei! Dar vă gândiți, eroi,
Că zeii sunt departe, sus,
Dușmanii lângă noi!*

George Coșbuc

Adresa redacției:

Strada Episcop Radu, Nr. 31, București, sector 2, cod poștal 020752

Colectivul redacțional:

Petre Ignat:	Director (tel: 0766746682)
Alexandru Voicu:	Redactor Șef (dalexvoicu@gmail.com ; tel: 0724387629)
Daniel Filimon:	Redactor
Mariana Aurelia Pleșa	Redactor
Contact redacție:	scanteiaasociatia@gmail.com